

MARIJA – DIEVO LAIŠKAS

Leidžiamas nuo 2004-05-16

2023 m. Nr. 26

Panevėžio vyskupijos Švč. Mergelės Marijos Gyvojo Rožinio draugijos leidinys

☞ **Vyskupo Lino Vodopjanovo OFM žodis** ☞

**Mieli Gyvojo Rožinio draugijos
maldininkai,**

panevezio vyskupija.lt archyvo nuotr.

Jūsų paprotys apžvelgti besibaigiančius metus yra labai prasmingas, nes prisimenant įvykius, juos permąstant galima atpažinti konkretų Dievo veikimą.

2023–tieji Lietuvoje buvo paskelbti Šv. Juozapato metais. Šis šventasis ne tik yra glaudžiai susijęs su LDK istorija, bet ir begaliniai aktualus mūsų laikams. Šv. Juozapas (Jonas Kuncevičius) gimė dabartinės Ukrainos teritorijoje, dvasiškai subrendo Vilniuje, o jo trokšta Bažnyčios vienybės idėja pasiekė ir Vatikaną.

Šv. Juozapato pastangomis gimusi Unitų Bažnyčia tapo nauja forma Kristaus norėtai Krikščionių vienybei įkūnyti, todėl Vatikano II Susirinkimo tėvai nusprendė šventojo palaikus perkelti į Šv. Petro baziliką kaip patvirtinimą to nuoširdaus savo įsipareigojimo ekumeniniam darbui. Regis, labai pranašišškai skambėjo popiežiaus Pranciškaus žodžiai 2013 m. Šv. Juozapato palaikų perkėlimo 50-metį minint: „su džiaugsmu vienijusi šioje piligrimystėje prie Juozapato, vyskupo ir kankinio, kapo. <...> Jo atminimas liudija mums apie

šventųjų bendrystę, apie gyvenimo bendrystę tarp tų, kurie priklauso Kristui. Kiekvienas mūsų gyvenimo aspektas tebūna įkvėptas troškimo kartu kurti, bendradarbiauti, mokytis vieniems iš kitų, liudyti tikėjimą.“

Šiandien, kai gimtoji Šv. Juozapato žemė Ukrainoje vis dar laistoma nekaltu krauju, o Šventojoje Žemėje kilo dar vienas nežmoniško žiaurumo protrūkis, popiežiaus žodžiai apie gyvenimo bendrystę, apie troškimą kartu kurti, apie bendradarbiavimą, apie mokymąsi vieniems iš kitų ir apie tikėjimo liudijimą tų, kurie priklausome Kristui, tampa dar labiau reikalaujantys didesnių mūsų pastangų. Visų jūsų prašau dar uoliau melsti Švč. Mergelę Mariją už karo kančias patiriančius kraštus, nes kiekvienas žmogus yra pašauktas ne sunaikinimui, o gyvenimui. Todėl dažnai kartokime tuos maldos žodžius: „...*melski už mus, nusidėjėlius...*“, kad net ir didžiausi pasaulio tironai atsiverstų ir nusigręžtų nuo piktojo darbo. Deja, bet pretekstu kariauti tampa ir ideologijos, ir religiniai motyvai, ir pavydas dėl kito sėkmės, ir dar kokios nors žmogaus puikybės apraiškos. Mes, tikintieji, esame pašaukti žavėtis Švč. Mergelės Marijos klusnia širdimi, tad nepaliaukime patys mokytis iš šios Nuolankios Tarnaitės ir be perstojo melskime, kad turintieji galią turėtų ir jautrią širdį bei klusnią valią tiesai ir teisingumui.

Brangūs maldininkai, nepaisant globalių iššūkių ir karingų nuotaikų pasaulyje, džiaugiuosi jumis, kad nepaliaujate tvirtai liudyti tikėjimo viltį ir džiaugsmą, kuris per kraštus liejosi XVIII-tajame Gyvojo Rožinio draugijos kongrese Pasvalio krašte, Vaškų Šv. Juozapo parapijoje. Šios tikėjimo šventės labai prisideda prie Viltimi, Meile ir Tikėjimu persmelktos kultūros kūrimo, kuriai ir kvietė popiežius Pranciškus prie Šv. Juozapato kapo. O stiprioms draugijoms, stiprioms bendruomenėms ir stipriam tikėjimui labai reikia uolių ir pasišventusių dvasios vadovų, todėl su ganytojišku rūpesčiu Jus prašau melsti naujų dvasinių pašaukimų Panevėžio vyskupijai.

Mielieji, turėkime Viešpatyje viltį, kuri niekada beapgauna, bet suburia ir sutelkia skirtingus žmones į vieną Kristaus Bažnyčią, kurioje vietos yra kiekvienam, trokštančiam Šv. Juozapato ieškotos vienybės drauge sugyventi, drauge kurti ir statyti, drauge melstis ir Dievą garbinti.

*Panevėžio vyskupas
Linus Vodopjanovas OFM*

☞ **Sveikiname** ☞

Šiais metais šventėme daug gražių sukakčių. Norime dar kartą pasveikinti Jo Ekscelenciją mūsų Vyskupą Liną su penkiasdešimties metų jubiliejumi, Jo Ekscelenciją Vyskupą Emeritą Joną, atšventusį aštuoniasdešimt penktąjį gimtadienį, vyskupo generalvikarą kun. Eugenijų Styrą, šventusį kunigystės 30-metį, vyskupijos kanclerį kun. Egidijų Tubelį, šventusį kunigystės 10-tąsias metines; taip pat kun. kan. Juozapą Kuodį, šventusį kunigystės 35-metį, kunigus Rimantą Kaunietį – kunigystės 30-mečio, Pavel Andžejevski, Gediminą Jankūną ir Kęstutį Palepšį, Gyvojo Rožinio draugijos narį, – kunigystės 20-mečio proga; mūsų draugijos bendradarbių – Telšių vyskupijos

Akmenės parapijos kleboną, kan., bažn. t. dr. Algį Genučių, šventusį kunigystės 40-tąsias metines.

Mieli mūsų Ganytojai,

džiaugdamiesi Jūsų pasišventimu ir uolia kunigiška tarnyste, dėkojame Dievui už Jus ir visas Jums suteiktas dovanas. Užtariant Švč. Mergelei Marijai, Apaštala Karalienei, Bažnyčios ir mūsų visų Motinai, meldžiame Aukščiausiąjį Jus stiprinti, guosti, laiminti, lydėti visuose Jūsų darbuose.

Maldos vienybėje,
pagarbiai
Panevėžio vyskupijos
Gyvojo Rožinio draugijos nariai

Turinys

Vyskupo Lino Vodopjanovo OFM žodis	1	Piligrimystė	
Sveikiname	2	<i>Rita DRAUGELIENĖ</i>	
Dėkojame	3	Utenos piligrimai dalyvavo palaimintojo vyskupo Teofiliaus Matulionio 150-tųjų gimimo metinių minėjime	18
Redakcijos skiltis		<i>Jūratė VIJEIKIENĖ</i>	
<i>Nijolė GYLIENĖ</i>	3	Piligriminė kelionė į Lenkijos šventoves	19
Mintys metams besibaigiant ir Panevėžio vyskupijos šimtmečiui artėjant		<i>Virginija Lucija PETRIKIENĖ</i>	
<i>Kunigas Rimantas KAUNIETIS</i>	4	Šventojo Kryžiaus Išaukštinimo atlaidus šventėme Gelgaudiškyje	21
Gyvojo Rožinio draugijos dvasinio vadovo žodis		<i>Zofija VALICKIENĖ</i>	
<i>Kunigas Alfredas PUŠKO</i>		Alytuje aplankėme tris šventoves	22
Mūsų klaidos, kai meldžiamės rožinį	5	Naujienos iš Panevėžio vyskupijos	
Dievo aidai	6	<i>Genovaitė MAKRIKIENĖ</i>	
Tikėjimo link		„Lurdo giesmė“ prisimenant Lurdo stebuklą	23
<i>Kunigas Vytautas Antanas MATUSEVIČIUS</i>		<i>Vlada ČIRVINSKIENĖ</i>	
„Dabar ją viliosiu, išvesiu į dykumą ir prašnekinsiu jos širdį“ (Oz 2,16)	7	Šeiminių dienų šventė šv. Mortos garbei Pasvalyje	25
<i>Kunigas dr. Gediminas JANKŪNAS</i>		<i>Jūratė VIJEIKIENĖ</i>	
Kviečia Krekenavos Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų mažoji bazilika	8	Dekanato diena Utenoje	26
XVIII Gyvojo Rožinio draugijos kongresas		Naujienos iš kitų vyskupijų	
<i>Kun. kan. dr. Algis GENUTIS</i>		<i>Raimonda LIEPIENĖ</i>	
Katechezė		Iš Vilniaus arkivyskupijos	
„Parapijinės bendruomenės bendrakeleiviai“	9	Vilniaus Šv. arkangelo Rapolo parapijos	26
Kongresą prisimenant		<i>Virginija JARUŠAITIENĖ</i>	
<i>Audronė BAKUTIENĖ</i>	15	Iš Vilkaviškio vyskupijos	
<i>Jolita SKLIUDERIENĖ</i>	16	Šakių Šv. Jono Krikštytojo parapijos	27
<i>Genė MUMĖNIENĖ</i>	17	<i>Ses. Edita GEDMINTAITĖ</i>	
<i>Ses. Edita GEDMINTAITĖ</i>		Tauragėje vyko Telšių vyskupijos	
Telšių vyskupijos piligrimų įspūdžiai	17	Gyvojo Rožinio draugijos III kongresas	28

~ Dėkojame ~

Gerbiami Panevėžio vyskupijos Ganytojai Linai ir Jonai, vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos dvasinis vadove kun. Alfredai Puško, dekanatų Gyvojo Rožinio bendruomenių dvasiniai vadovai, klebonai, administratoriai, kunigai, diakonai, kurijos darbuotojai, dėkojame Jums, kad esate maldos bendrystėje su mumis, kad globojate, padedate, patariate.

Taip pat esame didžiai dėkingi už Dievo žodį bei drauge su mumis švęstą Eucharistiją XVIII Panevėžio vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos kongrese Pasvalio dekanato Vaškų parapijoje Kauno arkivyskupijos vyskupui augziliarui Sauliui Bužauskui, Akmenės parapijos klebonui kun. kan. dr. Algiui Genučiui.

Dėkojame Pasvalio dekanato dekanui kun. Henrikui Kalpokui, Vaškų parapijos klebonui kun. Algimantui Petkūnui, organizavusiems kongresą, ir kunigams, aukojusiems šv. Mišias bei patarnavusiems klausykyje.

Taip pat dėkojame Pasvalio miesto merui Gintautui Gegužinskui, Vaškų miestelio seniūnui Kęstučiui Jasėnui, kultūros centro direktoriui Mindaugui Garalevičiui, daug prisidėjusiems organizuojant kongresą.

Džiaugdamiesi svetingumu, kurį patyrėme piligrimių kelionių metu lankydami Jūsų parapijose, dėkojame už bendrą malda, šiltą priėmimą, dėmesį, malonią bendrystę Alytaus Angelų Sargų parapijos klebonui kun. g. kan. Arūnui Užupiui, Alytaus Šv. Kazimiero parapijos klebonui kun. Ryčiui Baltrušaičiui, Šakių parapijos klebonui kun. Vytautui Antanui Matusėvičiui, Gelgaidišio parapijos klebonui kun. Arvydui Liepai, Lenkijos Raigardo parapijos klebonui ir Ružanystoko parapijos kunigams.

Maldos bendrystėje,
pagarbiai

Panevėžio vyskupijos
Švč. Mergelės Marijos Gyvojo Rožinio draugijos
vadovė Nijolė Gylienė ir komiteto nariai

~ Redakcijos skiltis ~

Mielieji,

metų pabaigoje, kaip visada, norisi atsigręžti į nueinančius metus. Pandemijai pasitraukus, atsirado galimybė ramiau, jaukiau gyventi: dalyvauti šv. Mišiose, bendrauti tarpusavyje, vykti į piligrimines keliones, dalyvauti renginiuose. Tačiau ar tu pasinaudojame? Nelabai. Labai gaila, kad daugelis net atrato sekmadieniais ateiti į bažnyčią švęsti Eucharistiją. Mielai pasitenkinama tuo, kad šv. Mišios transliuojamos per televiziją ir radiją. Bet ar tai gerai? Ar tai kiekvienam iš mūsų skirta ir priimtina? Ne. Sekmadienis yra Dievui ir mūsų poilsiui skirta diena, o transliacija skirta tik tiems, kurie dėl labai rimtų priežasčių negali ateiti į bažnyčią: yra prikaustyti prie lovos ar turi labai rimtų sveikatos problemų ir todėl nebepajėgia išeiti iš namų. Kurie prižiūri ligonius namuose ir todėl yra priversti stebėti šv. Mišias per televizorių ar išklausti per radiją. Mes, Gyvojo Rožinio maldininkai, būkime pavyzdžiu kitiems, sekmadieniais ateikime į bažnyčias į šv. Mišias. Taip pat paraginkime savo aplinkos žmones. Pasistenkime, kad žmonės grįžtu

į bažnyčias, tai bus abipusiai naudingas geras darbas.

Norisi pasidžiaugti, kad kai kuriuose dekanatuose buvo organizuojami renginiai, kurie skatina bendrą malda ir tarpusavio bendravimą. Biržų dekanate Gyvojo Rožinio nariai ir parapijiečiai giedojo „Lurdo giesmę“, kurią dar 1940 m. Tėvai kapucinai parengė pagal Lurdo priedą „Aukso altorius“. Gausiai susirinko rožinio nariai ne tik iš Biržų, bet ir aplinkinių parapijų bei kiti tikintieji. Tai įvyko dekanui pritarus ir jam bei kunigams padedant. Pasvalio dekanate buvo organizuota seniai primiršta tarpukario Lietuvoje švęsta Šeiminkinių šventė, skirta šv. Mortos garbei, Utenos dekanate organizuota dekanato diena. Po truputį pradeda atsigausti ir piligrimystė. Utenos dekanato Gyvojo Rožinio nariai septynis kartus buvo išvykę į piligrimines keliones, Panevėžio miesto Gyvojo Rožinio nariai – šešis. Taip pat vyskupijos mastu buvo organizuota piligriminė kelionė – rekolekcijos į Lenkiją, aplankant Ružanystoko, Raigardo ir Sokulkos šventoves. Reikia pastebėti, kad piligriminės kelionės, jeigu jose dalyvauja kunigas, yra be galo prasmingos ir naudingos, jas labai vertina dalyviai. Kelionių metu yra praturtinamos tikėjimo žinios, užsi-

mezga ryšiai tarp piligrimų ir kunigo. Susidraugaujama, nublanksta visi rūpesčiai ir reikalai, tiesiog ta diena pašvenčiama tik Viešpačiui, maldai, tikėjimo žinių gilimui. Taip pailsima nuo kasdienybės.

Netrukus pradėsime Naujus 2024-tuosius metus. Mums, Gyvojo Rožinio draugijos nariams, jie nebus eiliniai. Ne vienas Panevėžio miesto Gyvojo Rožinio narys prisimins, kaip 1979 m., giliais sovietmečio metais, buvo atgaivinta tarpukario Lietuvoje veikusi Gyvojo Rožinio draugija, o Panevėžio vyskupijos dekanatų Gyvojo Rožinio nariai prisimins, kaip 2004 m., prieš dvidešimt metų, dekanatuose entuziastingai pradėjo burtis į Gyvojo Rožinio būrelius. Tada tai buvo unikalūs. Mes buvome pirmieji Lietuvoje, kurie išaugome į skaitlingą ir garbingą Panevėžio vyskupijos Švč. Mergelės Marijos Gyvojo Rožinio bendruomenę, kurios nariai, priėmę maldos tarnystę, nuveikė ir dar nuveiks daug gerų darbų Bažnyčiai ir artimui.

Norėtūsi, kad šie neeiliniai metai būtų įsimintini, dar turiningesni, kad Dievui laiminant, Šv. Dvasios vedami ir Dievo Motinos Marijos glojami su malda augtume, tvirtėtume, padarytume daug gero.

Nijolė GYLIENĖ

Mintys metams besibaigiant ir Panevėžio vyskupijos šimtmečiui artėjant

Kunigas

RIMANTAS KAUNIETIS

Paskubom pralekiantys 2023-ieji buvo visko pilni, jie daug išsineša, daug ir palieka. Svarbiausi įvykiai, opiausi klausimai tiek kartų

kruopščiai išnagrinėti, aptarti, visur dominavę, kad nebeatogu darosi dar kartą apie tai kalbėti... Todėl nusprendžiau rašyti ne apie tai, kas jau įvyko, bet apie tai, kas laukia... Nemanykit, kad imsiu pranašauti apie būsiančius įvykius. Pasirinkau vieną jų. Iki 2026 metų, kada švęsime mūsų vyskupijos šimtmetį, lieka labai nebedaug laiko... Apie tai jau taip pat yra kalbėta ne kartą, nemažai svarstyta. Tačiau vis atrodo, kad dar negreit tai bus... Dabar gi tikrai aišku, kad jau visai arti. Ne apie kokį grandiozinį šventinį renginį noriu pasikalbėti. Masines šventes kol kas neblogai mums sekasi suruošti. Tačiau artėjantis jubiliejus iš tiesų yra labai reikšmingas, todėl reikia daug daugiau...

Pirmiausia pravartu prisiminti, kaip ir kodėl atsirado vyskupija. Iki 1926 metų didžiulės Žemaičių vyskupijos centras buvo Kaune, o prieš tai – ne vieną šimtmetį – Varniuose... Labai toli! Išvažiavęs arkliau traukiamu vežimu ganytojas, lankydamas parapijas, grįždavo tik rudenį... Savaiame suprantama, aplankyti galėjo tik nedidelę dalį jam pavestos teritorijos. Palaimintasis Jurgis Matulaitis, kuriam Lietuvą gerai pažinojęs, savo laiku mūsų krašte buvęs nuncijus, garbingasis popiežius Pijus XI pavedė pertvarkyti vyskupijų ribas, stengėsi, kad naujoje bažnytinėje provincijoje ganytojai būtų arčiau tikinčiųjų, kad jie būtų lengviau pasiekiami. Būtent jis pramatė Panevėžį Aukštaitijos vyskupijos centru. Pirmasis mūsų dalinės Bažnyčios

vyskupas Kazimieras Paltarokas taip pat su išskirtiniu uolumu ėmė pertvarkyti parapijų ribas, steigti naujas. Po 1918 metais atkurtos nepriklausomybės gyvenimas Lietuvoje tiesiog virte virė. Daugėjo gyventojų, augo bendruomeniškumas. Taip didelės parapijos buvo padalintos, atsirado daug naujų, kad tikintieji labiau galėtų burtis prie savų bažnyčių, o kunigai galėtų geriau jiems patarnauti... Net tose parapijose, kurios dabar jau yra sunykę, anais laikais buvo klebonas, vikaras, gal dar ir altarista.

Šimtmetis, palyginti su visa istorijos tėkme, gana nedidelė laiko atkarpa, bet kaip viskas pasikeitė! Besiartinant jubiliejiniams metams, matom visiškai kitokį vaizdą: žmonių sparciai mažėja, dalį tikinčiųjų nuo aktyvaus bažnytinio gyvenimo atitraukia visokios transliacijos, didesnėje parapijų dalyje sekmadieniais į šv. Mišias susirenka vos keletas. Parapijos nebepajėgia išsilaikyti... Apie tikrą parapijinį gyvenimą galima kalbėti tik rajonų centruose, kurie irgi mažėja, ar pačiame Panevėžyje. Atėjo laikas apjungti parapijas, jas stambinti... Be to, Bažnyčią Lietuvoje prisivijo Vakaruose kiek anksčiau nuvilniję skandalai. Tai didelis smūgis visiems. Painsi ir skaudi situacija erzina žmones. Kelių nuodėmės ar tik jiems mestus kaltinimus bandoma primesti visiems dvasininkams ar Bažnyčiai. Negalime nepastebėti tam tikro tendencingumo... Kai kurie mūsų „įteikė dovanėlę“ tiems, kurie vis bando menkinti Bažnyčios autoritetą. Ir taip gerokai nutolę nuo liturginio gyvenimo ar svyruojantys krikščionys atsiriboja, pereina į Bažnyčią puolančiųjų pusę...

Žinoma, tai mato visi. Nieko naujo čia nepridėsi. Ne dėl to pradėjau šią temą. Artėjantis šimtmetis įpareigoja labiau susitelkti, geriau panaudoti galimybes, kurias dar turime, ir nelaukti, kada viskas pasibaigs savaime.

Įpusėjus vasarai, sekmadieniais klausėmės genialiai paprastų Viešpaties Jėzaus palyginimų, užrašytų

šiais metais skaitomoje Evangelijoje pagal Matą. Jais mūsų Mokytojas atskleidžia, kas yra Dievo karalystė.

Prisiminkim garstyčios grūdelio palyginimą. Ne visi tas sėklas atskirtų, nebent ūkininkai bei sodininkai, kurie grįžo prie šio augalo kovodami su žemdirbystės sunkumais... Aguonas visi geriau pažįsta. Tarkim, kad turim minty aguonos grūdėlį... Mažas, ne pats svarbiausias, o dažnam darže ir nebūtinai. Kiek daug simbolikos! Dievo karalystė, anot popiežiaus Pranciškaus, – gyvenimo būdas, kai visame kame Dievui teikiamas pirmumas. Mūsų žmonių galvose panašiai atrodo... Jėzus puikiai suprato, kad minioms, kurios plaukė pas Jį, labiau reikėjo visai kitų dalykų... Panašiai kaip ir mūsų žmonėms. Tačiau, jei toks nereikšmingas grūdelis patenka į dirvą, sudygsta ir virsta nepalyginamai didesniu augalu. Jei Dievo karalystė priimama, ji irgi auga pamažu, vis labiau apimdama visą esybę ir augindama nenykstančius vaisius. Dievo karalystės grūdai reikia tinkamos dirvos. Ji neduos rezultatų, jei bus laikoma nereikšminga, jei kažkas bus svarbiau už ją, jei patogus, „ramus“, madingas gyvenimas vers ją stumti į šalį ar jos atsižadėti...

Jėzaus laikais pasaulis nespindėjo morale. Po Jo Prisikėlimo, Jo tautoje – Bažnyčioje – irgi būta visokių laikų. Daug painesnių, sudėtingesnių, perpildytų nedorybių ir ydų... Tačiau visais istoriniais tarpsniais atsiradavo išskirtinių žmonių, šventųjų, kurie išdrįsdavo mesti iššūkį tuometinės visuomenės tvarkai askeze, tyrumu, paprastumu ir džiaugsmu, trykstančiu dėl Dievo karalystės. Kiek vien „tamsieji Bažnyčios amžiai“ davė šventųjų! Kiek jų „bėgyje“ kilo dvasinio atsinaujinimo judėjimų, kiek gimė iki šiol tebegyvuojančių vienuolių! Viskas prasidėjo nuo mažų žingsnelių, nuo tų smulkių grūdelių, kurie Dievui laiminant išaugo ir plačiai išskleidė šakas.

Atkelta iš 4 psl.

Mums peršami įvairūs modeliai, kaip įveikti vadinamas krizes. Tačiau jie tėra grynai žmogiški bandymai. O tokiais keliais, deja, kažkokių pasikeitimų nesiseka pasiekti. Tai ypač pailiustruoja politinis gyvenimas. Visi už „skaidrumą“, bet beveik niekas nesikeičia... Mums yra kitas kelias. Šiandien jis tikrai panašus į garstyčios ar aguonos grūdėlį, bet jis vienintelis gali ne tik įveikti visus sunkumus, bet ir duoti rezultatų, kurių nebesitikime! Dievo Žodžio grūdai nepaseno, nesugedo, neprarado gyvybingumo! Mūsų, žmonių, širdys virto tai kieta pakele, tai prižėlė usnių ir dagių, prisimenant kitą Jėzaus palyginimą... Nieko naujo išrasti nereikia! Nereikia ir kažkokios dar negirdėtos metodikos, kažkokio supersprendimo... Gyvojo Rožančiaus bendruomenė yra gausi ir išstverminga, uoli ir pamaldi. Tereikia susitelk-

ti, nusimesti nereikšmingumo, „aš nieko nepakeisiu“ nuostatą ir su visišku pasitikėjimu atsiduoti Šv. Dvasios vedimui. Negali būti svarbesnio uždavinio pasitinkant vyskupijos jubiliejų! Bet ne dėl šios sukakties tai būtina. Tai yra mūsų, kaip Bažnyčios vaikų, misija, mūsų, per Krikštą Kristaus kunigystėje dalyvaujančių Jo tikinčiųjų, pasiuntinybė. Noriu priminti popiežių Benediktą XVI, kuris enciklikoje „Spe salvi“ be galo taikliai rašo: „Dievo karalystės patys „nepastatydinsime“ – tai, ką pastatome, visada lieka žmogaus karalyste su visais žmogaus prigimčiai būdingais ribotumais. Dievo karalystė yra dovana, ir būtent dėl to yra didi bei graži, tai atsakas į viltį. Dangaus, vartojant klasikinę terminologiją, negalime „užsitarnauti“ savo darbais. Jis visada yra daugiau negu galime užsitarnauti; lygiai taip pat buvimas mylimam niekada nėra „užsitarnaujamas“: tai dovana.“ (Spe salvi, 35)

Šios trumpos ištraukos tikrai užtenka, kad nebesiblaškytume, nepasiduotume nevilčiai, bet iš Dievo ateinančią Dovaną noriai ir nuolankiai priimtume. Nėra ir nebus geresnio pavyzdžio už Švč. Mergelę Mariją. Tiesa, Ją galima mylėti vien emociškai ar egoistiškai, „kad padėtų“... Tačiau tikroji meilė Dievo Motinai pasireiškia sekimu Jos pavyzdžiu. Ji tam ir duota žmonijai. Kas per sunku, kas neaišku, ko nesinori priimti, atiduokit Jai, melskit Jos pagalbos, pasitikėkit Jos motinišku rūpestingumu. Jai labai reikia tokių atvirų ir klusnių bendradarbių. Įpinkit šiuos rūpesčius, visus su Bažnyčios dabartimi ir ateitimi susietus klausimus į kasdienį savo rožančių, nepasiduokit gundytojo propagandai, kuris nepavargsta darbuotis, kad žmonėse nebeliktų vilties. Nepasiduokit ir realaus blogio tamsai. Tegu Dievo karalystės grūdas, kritęs į Jūsų širdis, augs ir bręs, skleisdamas visa nugalinčią Viešpaties Šviesą!

☞ Gyvojo Rožinio draugijos dvasinio vadovo žodis ☞

Kunigas ALFREDAS PUŠKO,
Panevėžio vyskupijos Gyvojo
Rožinio draugijos dvasinis vadovas

Kad tavo gyvenimas keistųsi, melskis rožinį. Kaip ir kiekvienas dvasinis postūmis, malda – irgi darbas. Turi siekti tobulumo, bet idealus netapsi iš karto, o po truputį, išlėto. Žmonės, kurie meldėsi rožinį ir nustojo darę šias klaidas, liudija apie gerus vaisius: pasikeitė jų asmeninis gyvenimas, santykiai šeimoje, darbo ryšiai.

Penkios klaidos meldžiantis rožinį.

1. Idealių sąlygų maldai ieškojimas. Ieškau tinkamos aplinkos rožinio maldai. Atitinkamų sąlygų nematydamas, melstis taip ir nepradėsi. Kad nedarytum šios klaidos,

Mūsų klaidos, kai meldžiamės rožinį

turi pradėti melstis rožinį susiradęs minimalias sąlygas: eidamas arba važiuodamas į darbą, grįždamas iš darbo, išėjęs pasivaikščioti, atlikdamas veiksmus, kurie nereikalauja ypatingo dėmesio, pavyzdžiui: ūkio darbai, maisto gaminimas.

2. Rožinio maldos atmetimas dėl išsiblašymo, įkvėpimo ar tinkamos nuotaikos nebuvimo. Rožinio malda nėra koncentracijos pratimas, kai mintys tobulai susijungia su Tuo, į kurį jos nukreiptos. Neatmesk rožinio maldos, kai neturi įkvėpimo. Atsimink: rožinis – tai Dievo meilės, Jo Apvaizdos ieškojimas savo gyvenime. Kai neturi nusiteikimo maldai, tai nereikia, kad turi nustoti mylėjęs Dievą. Maldoje ne visuomet viską suprasi, ne visuomet pajausi maldos atgaivą, ne visuomet būsi susijungęs su Kūrėju. Turi atiduoti į Dievo rankas savo maldą, jos

nekontroliuodamas. Net jeigu maldoje jautiesi blogai, neturi nustoti melstis. Meilė maitinasi pasiaukojimu, darbu. Melskis rožinį nelaukdamas jokių dvasinių efektų. Patikėk – Dievas tinkamu metu pasirūpins tavimi.

3. Naujo malonės vyno įpylimas į senus gyvenimo vynmaišius. Melstis negali tik su troškimu, kad būtų išpildyti tik tavo norai. Negali mąstyti: „aš tau atiduodu „Sveika, Marija“, o Tu man už tai duok sveikatos“; „aš Tau skiriu laiko – turi ir Tu man mano reikaluose padėti“. Atsimink - tai klaida. Melstis turi nuolankiai. Turi būti atviras Dievui, kuris gali kažką tavyje pakeisti. Tuomet atsitiks tai, ko visai nesitiki: Dievas įpils į tavo senus vynmaišius naujo malonės vyno. Rožinio malda dažnai sujaukia tavo nusistovėjusią tvarką, tada pradedi būti nepatenkintas savo senuoju gyvenimu, Dievo padedamas atsakakai kartoti kokią nors senąją nuodėmę. Tai yra Dievo dovana: Jis tau duoda ne tai, ko prašai, bet tai, kas reikalinga tavo išgelbėjimui.

Nukelta į 6 psl.

Atkelta iš 5 psl.

4. Tik dalies savęs sujungimas rožinio maldoje. Meldžiuosi tik pirštais, lūpomis, keliais, jei klūpiu, bet neaktyvuojau vaizduotės, sąžinės, proto, jausmų. Pavyzdžiui, melddamasis slėpinį „Viešpats meldžiasi Alyvų sode“ pabandyk įsivaizduoti, kaip atrodė Viešpats, ką Jis išgyveno, ką

jautė, kodėl Jis meldėsi, dėl ko taip kentėjo. Jėzaus veidas tavo vaizduotėje gali priminti pažįstamą kenčiantį žmogų. Tai vyksta „Sveika, Marija“ maldų fone. Protas, jausmai, sąžinė yra Dievo veikimo įrankiai. Per juos Viešpats gali įkvėpti tave, kad padarytum kokį nors artimo meilės darbą. Taip turi labiau klausytis savo vidaus, o ne automatiškai „atkalbėti“ maldas.

5. Netikėjimas, kad rožinio malda gali kažką pakeisti. Malda visuomet yra Dievo išklausa. Nugalėk netikėjimo klaidą. Gal maldos vaisiai pasirodys ne iš karto, bet neįmanoma, kad tavo malda būtų tuščia. Būtent tavo nuostata, kad melddamasis rožinį atlieki svarbų, Dievui patinkančią darbą, ves tave vaisingu ir tik Jam vienam žinomą keliu.

Dievo aidai

² *Dangūs skelbia Dievo šlovę, dangaus skliautas garsina jo rankų darbą.*

³ *Apie tai diena pasakoja dienai ir naktis duoda žinią nakčiai*

⁴ *be jokio kalbesio ir be jokių žodžių.*

Negirdėti jų balso,

⁵ *bet žinia skamba visoje žemėje, jų žodžiai girdėti iki pat pasaulio pakraščiu. (Ps 19, 2-5)*

Dangūs skelbia Dievo šlovę, kiekviena diena perduoda Jo žodį, o naktis - Jo mokslą. Ar įmanoma žodžiais perduoti, ką Dievas yra padaręs sukurdamas pasaulį ir mus? Ar mūsų balso stygos pajėgios išreikšti dievišką šlovę, kurią atpažįstame kūrinijoje, kituose, savyje? Šventajame Rašte parašyta, kad Dievas viską sukūrė ištaręs žodį. Per Jo žodžio tarimą ne tik dangus su žeme atsirado, bet ir mes patys esame per tai sukurti. Dieviškojo žodžio tarimo aidus galime aptikti ne visuomet apčiuopiamai, dažniau tai galime pajusti savo sieloje, kai meldžiamės, tyloje, kai adoruojame prie Jo Buvimo su mumis sakramento. Iš dieviškojo aido savyje aptikimo kyla dangaus ilgesys, gėrio troškimas. Tegul trumpa kelionė į Dievo paslėptą žodžio tarimą atveria galimybę pažvelgti į skirtingus aidus.

Dievo aidas manyje

„Mane Viešpats pašaukė dar negimusį, – dar motinos iščiose tebesantį, jis ištarė manąjį vardą.“ (Jer 49, 1) Ši Šventojo Rašto eilutė atveria galimybę save priimti kaip Dievo nuosavybę. Tik Tas, kuris su-

kūrė, geriausiai pažįsta savo kūrinį, labiausiai suvokia jo pašaukimą ir paskirtį. Tik vienintelis Kūrėjas gali turėti planą kiekvienam savo sukurtajam. Pajauski, kad esi Jo nuosavybė, kad ne pats, o Jis kuria tavo gyvenimą.

Neužsikrauk per daug atsakomybės dėl savęs. Stenkis būti Jam ištikimas, tegul Jo žodis nuolat aidi tavyje: „Esi mano išrinktasis tarnas, mano mylimasis, kuriuo gėrisi mano siela.“ (Mt 12, 14-21) Leisk Jam rūpintis tavimi, tave vesti. Būk Jo žodžio skambesiu tuščia erdvė, kad Jo aidui netrūktų jokie balsą sugeriantys dalykai: susireikšminimas, nusivylimas. Atsimink – esi Jo balso aidas.

Mano aidai kituose

Dažnai užmirštu, kad turiu galimybę ištartį žodį, kuris gali prikelti gyvenimui ar nužudyti. Visi mano bendrakeleiviai yra priversti klausytis mano kalbų. Susimąstyk, kokie tavo bendravime su kitais dažniausiai pasikartojantys žodžiai: ar jie atgaivina, pradžiugina, o gal atvirksčiai – apsunkina, sunervina? Didelė išmintis slypi tame žmoguje, kuris vertina savo žodžio svorį, ypač pykčio metu. Tiesiog pamąstyk, kiek ilgai tavo pikta ištartas žodis aidi kitame. Juk prakeiksmas aidi per visą jį girdėjusio žmogaus gyvenimą: „Aš tavęs nekenčiu, tu esi pats blogiausias žmogus, kurį tik sutikau...“ Pamąstyk, kiek gali pakeisti kitą žmogų tavo ištartas: „Esi pats nuostabiausias ir brangiausias mano gyvenime, didžiuojuosi tavi mi...“

Kitų aidai manyje

Susimąstymo akimirkomis grįžtame į praeitį. Kai nemiegame arba būname sunerimę – galva pilna įvairių prisiminimų. Koks džiaugsmas prisiminti vaikystėje močiutės sekamą pasaką, kokia palaima prisiminti mamos, tėčio su meile pasakytą: „Mano pupa!“ Visi geri prisiminimai šildo ir ramina. O apsilankęs liūdesys dažnai ištraukia tuos nemielus balsų aidus iš kažkada išgyventų pažeminimų, atstūmimų. Žmogus taip sukurtas, kad būdamas geros nuotaikos, prisimena gerus dalykus, o blogos – liūdnus.

Kai galva pilna blogų aidų – prisimink Viešpaties žodžius: „Ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje. Ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir danguje.“ (Mt 18, 18) Atleisti už tau kažkada pasakytą žodį – tai padauginti vietos savo sieloje geriems prisiminimų aidams. Pabandyk atrišti nuo savęs blogus prisiminimus, tuomet būsi laisvas ir toje laisvėje gyvensi Dievo palaima.

Mano aidai mirusiuose

Kuo ilgiau gyvename, tuo daugiau mūsų giminaičių, draugų persikelia anapilin. Tikinčiam žmogui mirtis - ne kliūtis palaikyti bendrystę. Juk tikime šventųjų bendravimą, mirusiųjų prisikėlimą ir amžinąjį gyvenimą. Kai miršta mūsų artimieji, mus ir toliau sieja meilės ryšys. Esame čia, laikinume, o jie jau ten – amžinume. Jeigu jie regi Dievą – jų sielos jau yra nuvalytos nuo žemiškojo gyvenimo trūkumų. Kai tavyje kils liūdesys dėl mirusiojo, nesikankink ir nekaltink

Nukelta į 7 psl.

Atkelta iš 6 psl.

savęs, kad nemokėjai mylėti, kai tas žmogus buvo šalia. Ten esančių, manau, nedžiugina tavo savęs „nuplakimai“, nes jie laukia tik vieno – tavo maldos už juos, tavo balso skambėjimo, kur Aukščiausiam būtų už juos ištartas žodis „Dėkoju“.

Mirusiųjų aidai manyje

Kai mirtis pasiglemžė tau artimą žmogų, išgyvenai įvairius liūdesio, atsisveikinimo ir susitaikinimo laikotarpius. Gyvenimą galima priimti kaip važiavimą traukiniu, kur stotelėse vieni įlipa, kiti išlipa. Traukinys

važiuoja toliau, o tavo bendrakeleivio jau nėra. Tau reikia toliau dėlioti savo planus, dalintis gyvenimu su kitais, bet jau be to iškeliavusio žmogaus.

Kiekvienas išlipantysis iš tavo gyvenimo traukinio po savęs palieka skirtingą liūdesio dydį, nevienodus atsisveikinimo ir susitaikymo laikotarpius. Bet gyvendamas viltimi, kad laukia susitikimas, visų žemiškų ryšių pratęsimas, anksčiau ar vėliau pajunti dvasinę ramybę. Toje viltyje pradedi svajoti apie būsimą susitikimo džiaugsmą. Ilgainiui pastebi, kad mirusiųjų balsų prisiminimai vis kitaip aidi tavyje – prisiminimuose dingsta pykčio, nesantaikos

žodžiai, daugiau skamba meilės ir paguodos aidai. Mirusieji palieka skirtingus aidus, bet malda pagydo buvusių santykių trūkumus.

Tavo aidas Dieve

Vienai gražiai diena atėjus iš gyvenimo traukinio teks išlipti ir tau. Kiti važiuos toliau, o tu liksi perone, kur tavęs pasitikti ateis Tas, kuris tave sutvėrė, padovanojo tau save mirdamas dėl tavęs ant kryžiaus. Išlipsi su visų savo žemiškų darbų, ištartų žodžių, prigalvotų minčių lagaminu. Kai šį lagaminą atidarysi – pagalvok, kokį savo gyvenimo aidą gražinsi Jam.

~ Tikėjimo link ~

*Kunigas VYTAUTAS ANTANAS
MATUSEVIČIUS,
Vilkaviškio vyskupijos
Šakių parapijos klebonas*

Dažnai Šventajame Rašte kalbama apie tyrus, dykumą. Galime prisiminti, kaip Izraelio tauta 40 metų per dykumą keliavo į Pažado žemę. Pranašas Elijas per tyrus į susitikimą su Viešpačiu ėjo 40 dienų. Mozė, atsiskyręs nuo tautos, meldėsi irgi 40 dienų, o paskui gavo Įsakymų plokštes. Naujasis Testamentas pasakoja apie Jėzaus buvimą dykumoje, Jo pasninką, gundymą ir pasirušimą misijai. Jonas Krikštytojas beveik visą gyvenimą praleido tyruose valgydamas skėrius ir lauko medų. Bažnyčios istorija primena, kad daug vyrų ir moterų, trokšdami labiau pasišvesti Viešpačiui, palikdavo pasaulį ir patraukdavo į nuošalumą. Todėl, kalbant teologine kalba, dykuma skiriasi nuo vien geografinio dykumos supratimo. Tyrai Biblijoje yra ypatinga vieta, kur galima susitikti ne tik su Dievu, bet ir su piktuoju.

„Dabar ją viliosiu, išvesiu į dykumą ir prašnekinsiu jos širdį“ (Oz 2, 16)

Noriu Jums, mieli skaitytojai, pateikti trumpą ištrauką iš knygos „Marija kalba savo mieliems kunigams“. Joje sudėti Švč. Mergelės Marijos pranešimai, kuriuos Ji perdavė per savo išrinktą kunigą Stefano Gobbi ne tik kunigams, bet ir visam pasauliui. Šis žemiau spausdinamas pranešimas paimtas iš 1980-03-01, pirmojo Gavėnios šeštadienio, Dievo Motinos kalbos.

Švenčiausioji Mergelė kvietė kunigus pasilikti su Jėzumi dykumoje. „Mylimieji sūnūs, šiuo intensyvioje maldos ir atgailos laikotarpiu jūs taip pat turėtumėte būti su Jėzumi dykumoje. Su Juo aukokite save ir taip įgyvendinkite tobulą Dievo planą. Pasiruoškite atlikti jūsų laukiančią svarbią užduotį, nes mano valanda atėjo ir aš turiu būti užtikrinta, kad galiu pasitikėti kiekvienu iš jūsų.

Mano planas nėra toks pats kaip jūsų planas ir mano keliai nėra jūsų keliai. Jūs galėsite suprasti mano planą ir galėsite keliauti mano keliais tik tada, jeigu turėsite skaisčią širdį.

Palaiminti tyraširdžiai, nes jie galės matyti.

Dykumoje aš nuskaistinsiu jūsų širdis, kad, apšviesti išmintimi, galėtumėte suprasti Tėvo planą ir, panašiai kaip Jėzus, galėtumėte su atsidavimu jį

įvykdyti ir išgerti iki paskutinio lašo taurę, kuri jau yra jums paruošta. Dėl to jūsų širdis turėsiu dar labiau nuskaistinti. Dykuma yra toji vieta, kur aš jus motiniškai skaistinu.

Dykumoje Jėzus kentėjo alkį ir troškulį, nakties šaltį ir didžiulį dienos karštį. Dykumoje, į kurią aš jus vedu, jūs pajusite didelį alkį ir troškulį vien Dievo žodžiu ir patirsite pasidarygėjamą visais kitais žodžiais. Aš jums padėsiu nugalėti abu: skausmingą šaltį dėl nuodėmės, kuri apdengė pasaulį, paversdama jį šaltu ir apleistu; taip pat deginantį karštį Dievo Dvasios, kuri visur paskleis savo meilės ugnį, kad visa galėtų būti atnaujinta ir visa sužydytų.

Dykumoje Jėzus gyveno vienas ir su Juo aš jus paruošiu vidinei ramybei, atitrauksiu jus nuo jūsų pačių, nuo kūrinių, nuo pasaulio, kuriame jūs gyvenate, ir nuo jūsų užsiėmimų, kad jūs galėtumėte įsiklausyti į didžiausios tylos balsą. Tik šitame didžiosios tylos lopšyje bus galima suformuoti tyrą ir tobulą Dievo ir artimo meilę.

Dykumoje Jėzus meldėsi Tėvui be jokios pertraukos. Tokiu būdu su Jėzumi aš vedu jus į nesibaigiančią ir nuolatinių maldą. Melskitės visados: savo

Nukelta į 8 psl.

Atkelta iš 7 psl.

gyvenimu, sava širdimi, savu darbu, savu skausmu, savu nuovargiu ir savomis žaizdomis. O mylimieji sūnūs, tik dykumoje jūsų dangiškoji Motina gali jus išmokyti pamilti malda, kad tokiu būdu jūs galėtute visuomet pajusti Tėvą, esantį šalia jūsų, kuris jus myli, jus veda ir jus apsaugo.

Dykumoje Jėzus buvo gundomas. Šitoje dykumoje, į kurią aš jus vedu, jūs taip pat patirsite daugybę pagundų, būsite gundomi sielvartų ugnimi, o jūsų ištikimybė bei pasitikėjimas bus didžiai bandomi. Mano priešui buvo suteiktas laikas jus išbandyti, todėl jis jus gundys visokiais būdais: išdidumu, gašlumu, abejonėmis, atkalbinėjimu, smalsumu. Jūs būsite sijojami kaip kviečiai ir daugelis bus suvilioti dėl jo pavojingų apgaulių.

Sekite Jėzumi, nuolatos priešinkitės prieš suvedžiojimams; svarbiausia – budėkite, nes šiomis dienomis atsiranda daug antikristų ir netikrų pranašų, kurie suvedžioja daug sielų atnešdami joms pražūtį.

Nenusiminkite, mano brangieji sūnūs, aš esu arti jūsų, kad nurodyčiau mano priešą pinkles ir padėčiau jums pasipriešinti jo pagundoms. Todėl stiprinu jus Dievo žodžiu, kuris buvo tikroji šviesa mano gyvenime ir vedė jūsų dangiškąją Motiną.

Dykumoje, panašiai kaip Jėzus, jūs būsite paruošti misijai, kurią jūs turite atlikti. Todėl jūsų širdys turi tapti skaistesnės. Jūs turite pajusti Dievo Žodžio alkį ir troškulį. Jūs turite mels-tis ir kentėti, kad galėtute su savo broliu Jėzumi ištarti mano Nekalčiausioje Širdyje: „Tėve, tebūnie vien Tavo valia. Tau nepatiko deginamosios aukos

už nuodėmes nei atnašos, bet paruošei man kūną. O Dieve, štai ateinu šian-dien vykdyti Tavo valios.“

Visais laikais Dievą mylintys žmonės turėdavo pereiti per išmėginimų dykumas, patirti gundymus ir bandymus. Kelias į Pažado žemę visada veda per dykumą. Nebijokime šio iššūkio, nes su mumis yra visi, kurie buvo išbandyti ir mokėjo teisingai pasirinkti. Jėzus mus drąsina, idant, šitokio debesies liudytojų apsupti, išstvermingai bėgtume mums patikėtose lenktynėse. Todėl įsižiūrėkime į savo tikėjimo vadovą ir išstobulintoją Jėzų, kuris, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto dešinėje (plg., Hbr 12, 1-2). Kasdien sekime Jėzų, o Jis pagelbės paimti kryžių, nugalėti pasaulio bei kūno viliones ir pasiekti laimingą amžinybę Dievo karalystėje.

Kunigas dr.

GEDIMINAS JANKŪNAS,

*Krekenavos bazilikos rektorius ir
parapijos klebonas*

Nuo XVI amžiaus pradžios į Krekenavą maldininkus traukė malonėmis garsėjantis Švč. Mergelės Marijos su Vaikeliu paveikslas. Šis garsusis paveikslas, kuris nuo-

lat maldininkų lankomas, ir šandien garsėja ypatinga pagarba ir dėkingumu Mergelei Marijai.

Jau nuo Krekenavos miestelio pradžios, o ir pats vietovės pavadinimas kildinamas nuo Krokuvos pavadinimo, yra visoje Aukštaitijoje garsėjantis, stebuklingomis galiomis spinduliuojantis Švenčiausios Mergelės Marijos, Malonių Versmės, su Vaikeliu Jėzumi paveikslas. Liudijimai sako, jog šis stebuklingasis paveikslas į Krekenavos apylinkes atgabentas pačiais pirmaisiais krikščionybės Lietuvoje laikais. Jį iš

Kviečia Krekenavos Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų mažoji bazilika

Krokuvos atvežęs pamaldus riteris Šilingas ir padovanojęs misionieriui Albertui, skelbusiam Evangeliją prie Nevėžio krantų.

Alexander Fridrych rinkinyje „Historie cudownych obrazow“ teigiama, jog paveikslas buvęs nedidelėje koplytėlėje, o vėliau perkeltas į medinę Krekenavos bažnyčią. Taip prasi-dėjo Šiaurės ir Vidurio Aukštaitijos tikinčiųjų piligrimystės prie nepaaiškinamais dalykais garsėjančio paveikslo.

Registruota daugybė maldų, prašymų, problemų išsprendimo, yra kūno ar negalios pagijimų. Kad tai nepaprastas paveikslas, liudija daug padėkos ženklų – votų, yra jų per daugybę nelaimių išlikę iš XVI amžiaus. Pirmieji votai datuojami beveik 500 metų senumo. Be to, patys seniausi votai sulydyti, puošiant paveikslą brangmetalio rūbais. Kai XVIII a.

*Stebuklais garsus Krekenavos Dievo Motinos,
Malonių Versmės, paveikslas*

facebook.com/krekenavosbazilika archyvo nuotr.

pirmoje pusėje Krekenavos miestelio gaisre paveikslas išlikęs nepalietas ugnies, jis apipintas naujomis legendomis. Nuo to laiko Krekenavos Mariją imta dar uoliau garbinti, o Dievo Motina atsakydavo gausiomis malonėmis. Paveiksle vaizduojama Švenčiausioji Mergelė su Vaikeliu Jėzumi ant rankų, jie abu papuošti sidabriniais drabužiais ir karūnomis su brangakmeniais. Giesmes, maldas,

Nukelta į 9 psl.

Atkelta iš 8 psl.

odes ir eiles rašė ir skyrė garsiausi Lietuvos dainiai: Maironis, Vaižgantas, J. Naujalis, P. Sližys.

Nuo seno piligrimai, lankydami Krekenavos stebuklingosios Mergelės Marijos paveikslą, esantį didžiajame altoriuje, apeina altorių keliais. Pasakojama, kad prieš karą didysis altorius buvo pristumtas prie galinės sienos ir maldininkai eidavo keliais aplink bažnyčią. Karo metu to nebebuvo galima daryti. Tuometinis klebonas atitraukė didįjį altorių nuo galinės sienos, sudarydamas galimybę eiti aplink paveikslą bažnyčios viduje.

1960 m. atliktuose tyrinėjimuose mokslininkai nustatė, kad paveikslas nutapytas Italijos mokyklos stiliumi ir papuoštas Vilniaus auksakalių pagamintu aukso-sidabro votų rūbu, o karūnoje - brangakmeniais.

2015 m. Krekenavos Švč. Mergelės Marijos su Vaikeliu paveikslas iškeliavo į Vilniaus Prano Gudyno restauravimo centrą ir ilgai, bet su didele meile ir kruopščiai buvo restauruojamas aukščiausios kategorijos restauratorės Janės Bilotienės. Paveikslo sidabrinius drabužėlius „išplovė“ ir sutvarkė

auksakalys Rimvydas Derkintis. Menotyriminkė Regimanta Stankevičienė kruopščiai tyrinėjo ir aprašė paveikslo kilmę ir istoriją, restauravimo centro direktorė Jūratė Senvaitienė atsakingai derino visas reikalingas programas ir sprendimus, kad restauracija vyktų kuo sklandžiau.

Kas mes būtume be savo praeities paminklų ir relikvtų?! Kas mus rištų su mūsų praeities kartų darbu, kančia, aukomis, kovomis, laimėjimais, jei nebūtų istorinio atminimo saugojimo ir perdavimo dabarčiai ir ateičiai? Žinoma, kad nieko šioje žemėje amžino nėra, tik Dievas ir Jo meilė, bet tai nereiškia, kad tos meilės atspindžių negali ir neturi būti mūsų praeinančioje ir nuolat kintančioje tikrovėje.

Krekenavos šventovė pirmoji Lietuvoje nuo 2009 m. kovo 11 d. sujungta ypatingos giminytės dvasiniais ryšiais su Šventąja Popiežiškąja Didžiąja Marijos Bazilika Romoje ir įrašyta į tos Bazilikos lentas kaip jos filija (dukterinė Bazilikos šventovė). Mažosios bazilikos vardas buvo suteiktas 2011 m. rugpjūčio 15 d. Krekenavos bazilika yra centrinė Aukštaitijos, Panevėžio vyskupijos piligrimų traukos vieta. Mūsų bazilika pirmiau-

sia yra maldos ir susitikimo su Dievo Sūnumi Jėzumi Kristumi ir Jo Motina Marija vieta. Jėzaus ir Marijos veidai, į kuriuos galite pažvelgti apsilankę mūsų šventovėje, atrandami stebuklingajame paveiksle. Dėl šio paveikslo, jo senos istorijos bei garsumo dalyvaujant piligrimų maldų užtarime Krekenavos bazilika tapo išskirtine Šiaurės Aukštaitijos šventove.

Linkiu kiekvienam, apsilankiusiam Krekenavoje, patirti gerosios Dievo Motinos, Malonių Versmės, meilę ir užtarimą. Motinos, kuri, laikydama ant rankų Kūdikelį Jėzų, kviečia mus Jį priimti, Jo žodžio klausytis, Jo gyvenimo pavyzdžiu sekti.

O Stebuklingoji Krekenavos Dievo Motina, Malonių Versme ir Aukštaitijos Karaliene, būk su mumis ir melsk už mus.

Kviečiame sekti Krekenavos bazilikos naujienas ir šv. Mišių transliacijas stebėti:

Youtube kanalas:
<https://www.youtube.com/krekenavosbazilika>

Facebook paskyra: <https://www.facebook.com/krekenavosbazilika/>

❧ XVIII Gyvojo Rožinio draugijos kongresas ❧

Telšių vyskupijos Akmenės Šv. Onos parapijos klebono kun. kan. dr. Algio Genučio katechezė „Parapijinės bendruomenės bendrakeleiviai“,

sakyta 2023-07-29 Panevėžio vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos XVIII kongrese

iš įvairių Lietuvos vietovių. Jei Marijos nelaikytumėte dvasine Motina, ištvėringai, daug metų paeiliui Rožinio nesimelstumėte. Šiandien jūs čia nebūtų.

Būkite pasveikinti, Marijos mylėtojai, gausiai susirinkę į Gyvojo Rožinio kongresą šioje bažnyčioje. Džiugu matyti maldininkus, atvykusius

Atminkime, kad Rožinio malda savo aktualumo niekada nepraranda. Ji paprasta, bet tos maldos turinyje glūdi dieviškųjų turtų gelmė. Ši gelmė prieinama visiems: jauniems ir vyresniems, mokytiems ir mažai raštingiems. Rožinio maldą pagrįstai galime laikyti Evangelijos santrauka, kurioje atsispindi visi pagrindiniai Išganytojo gyvenimo įvykiai. Tai džiaugsmingi, šviesūs, skausmingi ir garbingi Išganytojo Jėzaus Kristaus ir Jo Motinos – Švenčiausios Mergelės Marijos – gyvenimo įvykiai, kuriuos vadiname slėpiniais. Prie jų

kasdien prisiliečiame melddamiesi Rožinį. Tuos slėpinius apmąstome šaukdami Marijos užtarimo ir tarpininkavimo. Juose slypi dieviškoji palaima, kurią mes stengiamės patirti ir ja gerėtis. Rožinio maldoje glūdi Gyvoji Evangelija. Jos galinga vidinė jėga pašventina pasaulį. Jums nuoširdžiai dėkojame, kad daugelis jūsų per gyvenimą keliaujate su Rožinio malda ir ja stengiatės pašventinti ne tik save, bet ir visą pasaulį. (Plojimai)

Nukelta į 10 psl.

Atkelta iš 9 psl.

Kiekvieną dieną meldamiesi Rožinį atrandame seną ir amžinai naują Evangelijos lobį. Jį apmąstome protu, pamilstame širdimi, išmokstame juo žavėtis savo mintyse. Meldamiesi Rožinį prisiliečiame prie Evangelijos slėpinių ne tik lūpomis, bet ir siela bei širdimi. Rožinio slėpinių apmąstymu Gyvoji Evangelija tampa mūsų gyvenimo jėga. Ši malda pasidaro mums miela, ji tampa neatskiriama mūsų kasdieninio krikščioniško gyvenimo dalimi. (Plojimai)

Parapija – keliaujančios Dievo tautos bendruomenė

Laikiniai atidėję savo kasdieninius darbus ir rūpesčius į šią šventę atvykome iš įvairių Lietuvos vietose esančių parapijų, kurios turi savitą veidą. Jame atsispindi parapijiečių tikėjimo gilumas, jų veikla ir bendrystė. Visose parapijų bažnyčiose aukojamos šventosios Mišios, skelbiamas Dievo Žodis, teikiami sakramentai. Tai esminiai ir nepakeičiami parapijos gyvenimo elementai. Tačiau skvarbesniu žvilgsniu pažvelgę į parapijas, jas tarpusavyje gretindami, surasime išorinių skirtumų. Turiu mintyje gyventojų skaičių, geografinę padėtį, susisiekimo galimybes ir t. t. Lietuvoje yra daugiataukstantinių parapijų, kuriose kartu su klebonu darbuojasi dar du ar trys kunigai. Atokesnėse vietose kaimiškos parapijos (bažnytkaimiai) su keliais šimtais ar keliasdešimt parapijiečių. Tokias parapijas paprastai aptarnauja didesnėje kaimyninėje parapijoje besidarbuojantys kunigai. Nuo pagrindinių rajoninių centrų nutolusiose parapijų bažnyčiose sekmadieniais švęsti Eucharistiją susirenka penki, šeši ar dešimt žmonių. Didesniuose miestuose juos skaičiuojame šimtais. Kokie bebūtų išoriniai parapijų masteliai, jų galimybių resursai, vis vien jos išlieka dalinės Bažnyčios tikinčiųjų bendruomenės. Visa, ką Bažnyčia savyje turi brangiausio, surandame bet kurioje parapijos bažny-

čioje, nors ji, vertinant pagal išorinius kriterijus, atrodo skurdokai.

Jūs, brangūs Gyvojo Rožinio maldininkai, šiame renginyje atstovaujate savo parapijoms, dekanatams ir dalinei Bažnyčiai – vyskupijai. Vatikano II Susirinkimas visą Bažnyčią vadina Dievo tauta. Per Krikštą buvome įjungti į šią tautą, tapome visuotinės Bažnyčios nariais. Visuotinė Bažnyčia yra įsikūnijusi dalinėse Bažnyčiose. Jas mes vadiname vyskupijomis. Vyskupijai vadovauja vyskupas. Jis yra apaštalų įpėdinis, turintis galią mokyti, šventinti ir vadovauti. Kiekvienoje vyskupijoje yra tam tikras parapijų skaičius. Parapija yra tikinčiųjų bendruomenė, kuriai vadovauja vyskupo paskirtas klebonas. Jis yra parapijos ganytojas. Jam vyskupas savo galia ir autoritetu patikėjo rūpintis tikinčiųjų bendruomenės dvasine gerove. Svarbu suvokti, kad parapijos, kuriose mes gyvename ir išpažįstame savo tikėjimą, yra gyvosios Bažnyčios organizmo ląstelės. Parapija yra ta vieta, kurioje gyvuoja ir skleidžiasi Bažnyčia. Bet kurios parapijos gyvenimo centras yra bažnyčia. Joje aukojamos šventosios Mišios, teikiami sakramentai. Daugelyje parapijų šalia bažnyčios dar yra parapijos namai. Šie namai yra parapijinio gyvenimo židinys. Parapijos namuose vaikai ruošiami sakramentams, vykdoma Caritas veikla, renkasi maldos grupelės, veiklą plėtoja bažnytinės organizacijos. Šiuose namuose renkasi parapijiečiai. Jie dalijasi savo tikėjimo patirtimi, mokosi krikščioniško gyvenimo meno, numato parapijos veiklos perspektyvas, žinoma, vadovaujami klebono. Taigi, ne tik bažnyčia, bet ir parapijos namai yra reikalingi ir naudingi parapijinio gyvenimo ir bendrystės ugdymui.

Parapija yra tikinčiųjų bendruomenė su sąmoningais arba mažiau sąmoningais nariais. Jei visa Bažnyčia yra Dievo tauta, keliaujanti per pasaulį link amžinybės (svarbu akcentuoti, kad Bažnyčia - ne šiaip sau tauta, bet keliaujanti Dievo tauta), tai ir

jos mažiausia dalelė – parapija – yra per pasaulį bekeliaujanti Dievo vaikų bendruomenė. Poetai mėgsta pasakyti, kad esame „žemės keleiviai“ arba: „keleivi, kur tu eini?“.

Tos parapijos, iš kurių jūs atvykote, yra keliaujančios bendruomenės. Tai reiškia, kad tu nesi vienas. Su tavimi kartu keliauja kiti parapijiečiai. Jie yra tavo bendrakeleiviai, su kuriais turi susidraugauti ir palaikyti bendrystę. Tu nekeliauji link amžinojo gyvenimo vienas ir vienišas. Svarbu, kad vadovaudamiesi bendrystės mintimi kurtume savo parapijų gyvenimą. Vienas klebonas visko aprėpti niekada nepajėgs. Jam reikės mūsų pagalbos.

Klebonas gali turėti gražiausių sielovadininių planų, puikiausių užmojų, bet vargu, ar juos pajėgs įgyvendinti vienas. Ar bus tokių, kurie jį palaikys, ateis jam pagelbėti? Nesunku nuspėti, kad klebonas žvalgysis į tuos, kuriuos dažniau pastebi bažnyčioje, ypač pamaldų metu. Tame būrelyje bus ir Gyvojo Rožinio maldininkai. Kai kuriais atvejais bus sunku surasti pagelbėti pasiruošusius žmones, ypač, jei į sekmadienio Mišias parapijos bažnyčioje susirenka 4-5 žmonės. Kur tada yra tie tavo bendražygiai? Skaičiuodami įvardinsime zakristijoną, vargonininką, švaros bažnyčioje palaikytoją, bažnyčios rūbų skalbėją, gal dar choristų būrelį ir, žinoma, sveikesnius ir tvirtesnius Gyvojo Rožinio narius. Jokių būdu nenuvertiname patyrusių sielovadininkų įgytų įgūdžių ir sukauptos patirties. Tačiau pabrėžiame bendrystės svarbą parapijos gyvenime. Kartais maža parapija būna susitelkusi ir organizuota, pajėgi vykdyti sielovadines programas todėl, kad joje yra glaudi parapijiečių bendrystė. Kazin, ar jos dar labiau sustiprinti savo parapijose negalėtų ir veiklūs Gyvojo Rožinio maldininkų būreliai?

Labai svarbu suvokti, kad nesame izoliuoti nuo kitų žmonių ir bendruo-

Atkelta iš 10 psl.

menių. Esame keliaujančios Dievo tautos nariai, supami kitų žmonių ar grupių, kurios ne visada mus palankiai vertina. Mes jiems darome didesnę ar mažesnę įtaką, tačiau ir jie kažkoku būdu mus paliečia. Mes jų eliminuoti negalime. Jie gali būti daugiau ar mažiau tikintys, turintys savitą požiūrį į gyvenimą ir bažnyčią bei tikėjimo praktikas.

Tiesa, dauguma mūsų parapijiečių menkai gilinasi į tą tiesą, kad mes visi esame bendrakeiviai. Nors keliaujame kartu, bet tos tikrovės beveik neišgyvename. Gal ir mes jų nelaikome bendrakeiviais, o tik pašaliečiais, kuriuos atsitiktinai sutinkame. Pavyzdžiui, renkantieji aukas prie bažnyčios durų; labai kritikuojantys Bažnyčią dėl jos netobulumų ir nuodėmių; tėvai, atvežantys savo vaikus į katechezės pamokas, ar vaikai, palydintys senus tėvus į sekmadienio Mišias, o patys leidžiantys laiką automobiliuose, laukdami, kol pasibaigs užsiėmimai arba pamaldos bažnyčioje. Jie nori, kad jų vaikai priimtų pirmąją Komuniją ar Sutvirtinimą, tačiau tikėjimo kelyje savo vaikams beveik nerodo jokio pavyzdžio, jų gyvenime mažai tikėjimo ir pamaldumo ženklų.

Kartais mūsų bendrystę apsunkina vis dažniau pasitaikantys tokie reiškiniai, kaip, pavyzdžiui, netradicinės lytinės orientacijos žmonės. Kaip bendrauti su tais, kurie nesiruošia sudaryti santuokos, nors kartu jau gyvena ne vienus metus. Sutinkame krikščionių, gyvenančių antroje ar trečioje santuokoje. Jie yra krikštyti ir savo vaikus krikštija. Mūsų parapijose retkarčiais jie paprašo religinių patarnavimų. Vienas kitas jų meldžiasi ir paaukoja auką bažnyčios išlaikymui. Kažin koks siūlelis juos riša su Bažnyčia. Konfesiniu požiūriu mūsų gyvenamoji aplinka ne visada būna vienoda. Mums tenka susidurti su kitų krikščioniškų ir nekrikščioniškų konfesijų išpažinėjais. Tokiais atvejais svarbus mūsų bendravimo būdas, grindžiamas artimo meile ir tinkamo

dialogo palaikymu.

Visi paminėti atvejai yra mūsų parapijų gyvenimo vaizdas ir kasdienybė. Tokia yra aplinka, kurioje mes gyvename, meldžiamės, garbiname Dievą. Per pasaulį keliaujančioje Bažnyčioje daug žmonių, netgi tikinčiųjų, dėl įvairių priežasčių neišgyvena parapijinės bendrystės, o mes jų irgi dažnai nelaikome savo bendrakeiviais. Ką darysime? Jus pasmerkime? Reikalausime jiems taikyti griežčiausias bažnytines bausmes?

Būkime budrūs. Vien tik smerkiamais žmonių nepakeisime ir jų žaizdų neišgydysime. Naujajame Testamente skaitome apie fariziejus. Jie smerkdavo muitininkus, nusidėjėlius, bet meilės jiems neparodydavo. Elkimės apdairiai, kad netaptume išdidžiais fariziejais, kuriuos ne kartą peikė Išganytojas.

Mes privalome įsiklausyti vieni į kitus. Nesupraskime klaidingai, kad mes turime jais pasekti ir taip kaip jie elgtis, – taip elgdamiesi mes nuėitume kitu klaidingu kraštutinumo keliu, vedančiu į klystkelius. Mes privalome su meile ir pagarba žvelgti į kitus žmones ir būti pasiruošę visiems daryti tik gera.

Perdėtas kritiškumas

Tiek pasaulietinėje, tiek ir bažnytinėje aplinkoje pastebime vis labiau įsivyrujančią kritiką ir įvairiausių priešiškus vieni kitų atžvilgiu. Manoma, kad beveik viskas, kas vyksta aplink mus, yra blogai. Pavyzdžiui, bloga Bažnyčia, blogi kunigai, uolesni katalikai, sekmadieniais dalyvaujantys šventosiose Mišiose, ne geresni už tuos, kurie retai arba visiškai nelanko bažnyčios, ir panašiai. Ką jau bekalbėti apie pasaulietinę sferą, politinį gyvenimą, tarptautinę padėtį ir kt. Dažnai ir mes, katalikai, persimame tuo kritiškumu. Manome, kad gerai būtų tik tada, jei viskas vyktų pagal mūsų suplanuotą scenarijų.

Kritiškas požiūris į save ir kitus, jei neprasilenkia su tiesa ir meile, nėra blogas dalykas. Kartais pozityvi kritika padeda mums išvengti klaidų, kurias mes padarytume, jei kas nors neprimintų, kad mūsų poelgiai tam tikrose situacijose yra netinkami. Kiekvienas mūsų turime suprasti, kad tobulumo viršūnė tikrai nesame. Pagal Dievo mintį mums visiems skirta augti ir tobulėti (plg., Mt 5, 48).

Kritika tik tada yra veiksminga, jei mes ką pozityvaus galime pasiūlyti, bet ir to dar maža. Gerai apgalvok savo pasiūlymus ir padėk juos įgyvendinti. Tada įgysi daugiau patirties, suprasi įvairius apaštalavimo parapijoje ypatumus, susidarysi visumos vaizdą. Priešingu atveju, kritikuodamas ir reikšdamas vien tik nepasitenkinimą, išblaškysi meilę širdyse. Iš tokios kritikos bus mažai arba jokios naudos.

Mes negalime vadovautis pasaulietinės žiniasklaidos metodais, ieškoti vien tik sensacingų žinių ir jas su pasitenkinimu platinti. Bažnytinė bendruomenė gyvena ne sensacijomis, bet tikėjimu. Ji skelbia Kristaus Evangeliją, ugdo Dievo ir artimo meilę. Neleistina bažnytinės bendruomenės narių parodytą entuziazmą užgožti nuolatinėmis apkalbomis, nepagrįstais įtarinėjimais, besaike kritika.

Nesusiformuokime klaidingos nuomonės apie paruoštą receptą, kuriame nurodytos pačios geriausios priemonės padėčiai taisyti. Tokių paruoštų receptų beveik nėra. Verta įsidėmėti, kad geriausi vaistai, kuriuos naudojame sveikatai atgauti, mums naudingi tik tada, kai juos panaudojame ilgesnį laiką. Panašiai būna ir dvasinėje plotmėje. Didesni teigiami pokyčiai, veikiant Dievo malonei, ateina tik slenkant laikui. Teikdami savo pasiūlymus ir pastabas įsipareigokime patys. Atidžiai išklauskime kitus. Būkime vie-

Nukelta į 12 psl.

Atkelta iš 11 psl.

ni kitiems atidesni. Ne tik kalbėkime kitiems, bet klausykimės, ką kiti kalba mums. Pirmoji tarnystė, kurią privalome atlikti kitiems, – tai juos išklaustyti. Mums reikia klausytis ir išsiklausyti vieniems į kitus. Anot popiežiaus Pranciškaus, kas nemoka klausytis savo brolio, netrukus nebegalės klausytis Dievo. Kalbėdami vieni su kitais Bažnyčios gyvenimo reikalais, klausykimės, ką mums kalba Šventoji Dvasia. Tai labai svarbu. Antraip mes kalbėsime sau ir kitiems, kalbėsime vieni su kitais, dalysimės įžvalgomis, bet mažai arba visiškai neįsipareigosime. Kas tuos pasiūlymus įvykdys? Kas nuo viso šito kalbėjimo pasikeis?

Jeigu tik teiksime pasiūlymus, bet neprisidėsime prie jų įgyvendinimo, neturėsime bendrystės dvasios. Teikdamas pasiūlymus ir pastebėjimus, klausaisi, ką tau Dievas sako, ko Jis iš tavęs nori, kokia Jo valia tavo atžvilgiu.

Bažnyčioje yra besilaikančių tokio nusistatymo, kad viskas yra gerai, daugiau daryti ir stengtis nereikia, nebent pasidžiaugti praeities pasiekimais, pavyzdžiui, praeityje atliktais bažnyčios remontais. Kiti galvoja, kad tereikia šildyti maldos namų patalpas ir parapijoje padėtis iš esmės pasikeis. Dalis tikinčiųjų galvoja, kad viską parapijoje turi padaryti tik klebonas. Dar blogesnė padėtis tada, kai stagnacija ir tokios pesimistinės mintys persmelkia parapijų gyvenimą. Pavyzdžiui: „Nieko gero iš mūsų maldų ir apaštalavimo nebus.“ „Žmonės dabar labai sugedę. Jie niekada nebepasitaisys.“ „Mes neturime laiko užsiimti apaštalavimu, esame labai užsiėmę savais rūpesčiais.“ Panašios mintys sklando mūsų parapijų padangėse. Tikrasis krikščionis yra realistas. Jis mato, kas yra gera, ir už tai dėkoja Dievui, tačiau pastebi ir daugybę blogų dalykų, kuriuos būtinai reikia taisyti. Pasitikėdamas

Dievo pagalba ir Jo teikiama malone krikščionis neša Jėzaus Evangeliją į pasaulį. Jis supranta, kad turi plėsti Dievo karalystę, ugdyti save ir kitus žmones. Tai nėra paprastas ir lengvas uždavinys, tačiau jis vis prisimena Išganytojo žodžius: „Nebijok, mažasis būry, aš nugalėjau pasaulį.“ (plg., Jn 16, 33).

Saugokimės perdėto optimizmo, nepasiduokime pesimizmui ir būkime realistai. Darykime, kas įmanoma, pasitikėdami Dievo Apvaizdos globa ir tikėdami, kad Dievas Bažnyčios ir mūsų niekada neapleis, kad ir kokios sudėtingos būtų gyvenimo situacijos.

Laiko ženklai

Gyvename tokiais laikais, kada daug dalykų sparčiai keičiasi. Kiekvienas laikmetis turi savo anspaudą ir tik jam būdingus ženklus, kuriuos pakartoti vargiai įmanoma. Pavyzdžiui, prisiminkime Sąjūdžio laikus. Ar galima tą laikmetį vėl pakartoti, surinkti daugiatūkstantines minias į mitingus ir po trisdešimties metų perteikti tuo metu vyravusias žmonių nuotaikas dabartinei kartai? Trumpai prisiminkime sovietinius laikus, kaimuose gyvenusius žmones, ateistinių auklėjimą mokyklose ir daugelį panašių dalykų. Nepriklausomybės metais Lietuva keitėsi. Šiuo metu daug žmonių išvyksta dirbti ir mokytis į Europos Sąjungos šalis. Kaimuose ir miesteliuose vyksta sodybų tuštėjimo metas. Pagaliau paskutiniaisiais metais smogusi Kovido epidemija skaudžiai palietė įvairias gyvenimo sritis, deja, ir Bažnyčią.

Ar galima lyginti dabartinę mūsų parapijų padėtį su ta, kuri buvo prieš keturiasdešimt ar penkiasdešimt metų? Deja, mūsų parapijinės bendruomenės jau nebe tokios. Šventėse ir atlaiduose dalyvaudavo gausūs tikinčiųjų būriai. Vyresnio amžiaus žmonės, be abejonės, tuos laikus prisimena.

Tarkime, pasibaigus atlaidų šven-

tei, parapijos pastoracinė taryba arba šiaip pamaldesnių žmonių būrelis aptarinėja: „Prieš keturiasdešimt metų mūsų parapijoje kunigavo ... kunigas. Kokie tada būdavo atlaidai. Jei jis dabar kunigautų, mūsų parapijoje viskas būtų kitaip.“ Arba vėl: „Tada Mišios būdavo kitokios. Žmonės Komuniją priimti artindavosi prie altoriaus grotelių. Jei tokia tvarka būtų nustatyta dabar, tai žmonių būtų pilnos bažnyčios, o tikėjimas vėl atsigtų ir sustiprėtų.“ „Kaip gaila, šiandien per atlaidus procesijoje nebuvo vyrų, kurie procesijoje galėtų vėliavas nešti, o ir tų žmonių susirinko ne itin gausiai“. Nepagalvojame, kad kalbame apie tai, kas buvo prieš keturiasdešimt ar penkiasdešimt metų. Tada mūsų minimi kunigai savo tarnystės pareigas vykdė kitoje aplinkoje, o ir juos supę žmonės laikėsi kitokio nusistatymo. Vien tik savo asmenine patirtimi matuojame įvykius, nenorėdami matyti platesnės panoramos ir įvykusių pokyčių. Kartais esame linkę save įkalinti praeities atsiminimuose ir susikurtose schemose, kuriose dominuoja asmeninės patirties elementai. Atminkime, kad mums reikia keliauti su tikėjimo broliais ir seserimis tolyn. Nebepakanka vien praeities atsiminimų. Laikas suvokti, kad reikia kurti bendrystės atmosferą ir konkrečiais darbais liudyti savo tikėjimą toje aplinkoje ir tame laikmetyje, kuriame gyvename.

Naudinga prieš atlaidus arba kitas svarbesnes šventes parapijos aktyvui susėsti kartu ir pasikalbėti apie susiklosčiusią padėtį, pasidalinus darbais, prisiimti bent mažą dalį atsakomybės už tai, kas vyks artimiausią sekmadienį. Patirtis liudija apie tai, kad dažnai nepakanka bendro priminimo ar paraginimo. Žmonės menkai tekreipia dėmesį į įvairius paraginimus. Pavyzdžiui, atlaidų ir švenčių procesijos. Daug lemia asmeniniai kontaktai su žmonėmis. Tik tada, kai asmeniškai prakalbini ir paprašai, dauguma sutinka dalyvauti procesijose ir kitokioje bažnytinėje

Nukelta į 13 psl.

Atkelta iš 12 psl.

veikloje. Panaši padėtis su maldos grupelėmis ir kitomis bažnytinėmis organizacijomis. Mūsų laikų žmonės pateikiamą informaciją priima kitaip, negu tai darydavo ankstesnės kartos, gyvenusios prieš 40 – 50 metų.

Nepamirškime vieno svarbaus dalyko, ypač aktyvesnieji maldininkai: Dievo valia mums skirta gyventi, dirbuotis, melstis parapijinėje bendruomenėje! Kiti bendruomenės bendrakeleiviai yra Dievo dovana Bažnyčiai, parapijai ir mums asmeniškai. Visi kartu keliaudami privalome tobulėti. Skirtingi žmonės gauna skirtingas Dievo dovanas. Visi tarpusavyje šiek tiek skiriamės. Skirtingos parapijos, skirtingi kunigai ir parapijų aktyvas. Nėra taip, kad visi būtų vienodi. Iš to išplaukia išvada, kad bus skirtingi požiūriai į daugelį bažnytinio gyvenimo dalykų. Dėl to neturėtume per daug nerimauti, bet turime bandyti vieni kitus geriau suprasti.

Nesiskubinkime tarpusavyje susipykti ar dėl išsakytų pastabų greitai įsižeisti. Visada atsiminkime, kad mūsų sukaupta patirtis nevienoda. Vienokia patirtis klebono, jau daugelį metų keliaujančio per įvairias parapijas, kitokia kokio nors gero parapijiečio, galbūt neseniai įsijungusio į aktyvų parapijinį gyvenimą.

Labai svarbu saugotis apkalbų, intrigų ir pavydo. Paminėti dalykai labai apnuodija parapijinį gyvenimą, jį nuspalvina juodomis spalvomis, daro blogą įspūdį atokiau esantiems nuo krikščioniškos bendruomenės gyvenimo. Esame pašaukti būti, veikti ir melstis kartu su kitais tikėjimo broliais ir seserimis.

Bendruomeninis apaštalavimas

Dievo garbei privalome dirbuotis toje aplinkoje, kurioje esame. Kada daugiau padarysime: veikdami vieni

ar kartu su kitais? Be abejo, žinome pavyzdžių, kad ir vienas nemažai nuveikia Dievo garbei. Tačiau tas vienas, melsdamasis ir veikdamas, dažnai ieško pagalbininkų. Be pagalbininkų vargiai įstengs aprėpti platesnes veiklos sritis, nebent atsidėtų vien maldai. Jei vienas gali nemažai pasidaruoti, tai juo labiau keli ar keliolika gali dar daugiau padaryti. Suprantama, kad parapijoje veikianti bendraminčių grupelė gali daugiau nuveikti Dievo garbei ir sielų gerovei negu pavienis asmuo. Vienoje atokioje parapijoje klebonui pavyko įkurti Gyvojo Rožinio grupelę, kurią sudarė trys maldininkai, bet ji pagausėjo iki dešimties žmonių. Maldininkai pradėjo bendrauti tarpusavyje. Susidarė maldinga bendruomenė, kuri kiek kitaip pradėjo žiūrėti į atlaidus ir šventes. Maža pamaldžių Rožinio mylėtojų bendruomenė pradėjo glaudžiau bendrauti su kaimo bendruomene. Atlaidai ir didesnės šventės buvo organizuojamos bendromis pastangomis. Bendrystės vaisiai buvo akivaizdūs. Per atlaidus ir šventes pagausėjo žmonių bažnyčioje. Kaimo žmonės pradėjo daugiau tarpusavyje bendrauti. Pradžioje būta kalbų, kad ta įsteigta Gyvojo Rožinio grupelė neišsilaikys, kad mums reikia važiuoti į kaimyninę bažnyčią, kurioje susirenka gausus maldininkų būrys, kad mūsų bažnyčioje niekada nebuvo jokios grupelės, nes sekmdieniais į pamaldas susirenka labai mažai žmonių... Bet graži iniciatyva ir pasiaukojimas davė rezultatų.

Gerbiami Gyvojo Rožinio maldininkai, mylėkite savo parapiją tokią, kokia ji yra. Jei nemylėsime Bažnyčios, tai dėl jos nesiaukosime ir nieko gražaus ir kilnaus savo parapijai ne nuveiksime. Atminkime, kad Šventoji Dvasia veikia ne tik per vyskupą ar kunigą, bet ir per kiekvieną iš mūsų. Paauglystėje priimdami Sutvirtinimą gavome didžiulę dovaną – Šventąją Dvasią. Dievo dovana niekur nedingo. Galėjo būti, kad mes ta dovana nesinaudojome, o gal jos nevertinome ir ją pamiršome.

Gyvojo Rožinio maldininkams tikrai dera įsitraukti į aktyvesnę parapijinę veiklą. Dauguma čia susirinkusių esate pajėgūs tai padaryti. Jūs galite keisti savo parapijų veidą.

Galite prisidėti prie jų atnaujinimo, nebent sunki liga ar fizinė negalia būtų priklausčiusi prie lovos. Tada belieka apaštalavimas vien tik malda, kuris taip pat yra labai vertingas.

Ar neatrodo, kad mūsų bažnyčiose, ypač kaimuose, ne tik maldos grupelės, bet ir visa parapijinė bendruomenė būna maža pamaldžių žmonių draugija, kuri tarsi yra patenkinta savo uždarumu. Ji kartais pristinganti platesnio ir gilesnio žvilgsnio į visuotinės Bažnyčios problemas ir pasaulio reikalus. Naudinga būtų susirinkti vieniems su kitais pabendrauti, aptarti Bažnyčios gyvenimo aktualijas, pasidalyti išvalgomis. Tokie suėjimai padeda tapti brandesniais katalikais, sugebančiais skaityti dabartinio laikmečio ženklus.

Paskatos ugdyti bendruomeniškumą

Norėčiau jūsų dėmesį atkreipti į kai kuriuos, mano supratimu, svarbesnius dalykus, kurie gali būti naudingi mūsų parapijinės bendruomenės savimonei ugdyti.

Skirkime laiko savo parapijai.

Esame pastebėję bažnyčios nelankančių žmonių išsisukinėjimą, kad jie, neva, tam dalykui neturi laiko. Reikėtų pagalvoti, o gal jie tos bažnyčios ir išpažįstamo tikėjimo nevertina. Suprantame gyvenimo ritmą, rūpesčius, iššūkius. Kūrėjo mums duotas laikas čia, žemėje, yra brangi Dievo dovana. Kaip tą dovaną sunaudosime, tokią turėsime amžinybę. Laiką suskirstome darbui, kitoms pareigoms, poilsiui, savišvietai ir t. t. Kada ir kiek laiko

Nukelta į 14 psl.

Atkelta iš 13 psl.

skiriame Dievo garbinimui ir kitų religinių pareigų atlikimui? Tai tiesa, kad gyvenimo tempas yra intensyvus. Daug laiko užima rūpinimasis šeima ir buitimi. Įsivaizduokime moterį buhalterę, dirbančią įmonėje. Kiek įvairiausių skaičiavimų, ataskaitų, lentelių su skaičiais ji turi paruošti per savo darbo dieną. Sugrįžus į namus reikės pasirūpinti šeimos buitimi. Parapijose moterys pasiskundžia, kad, neva, lankant bažnyčią ir daržai apžėlė, ir anūkams mažiau dėmesio skirta, liko apleista daug svarbių dalykų. Kiek tos tiesos tokiuose nusi-skundimuose, sunku pasakyti, o gal laikas nebuvo pagal paskirtį naudojamas? Gyvojo Rožinio draugijos nariai, raskime laiko bažnyčiai, raskime laiko savo parapijai. Ištikimybė Bažnyčiai ir rūpestis savo parapija nėra koks vienkartinis suspindėjimas. Toji ištikimybė reikalauja aukos ir pasišventimo, bet kartu ji yra brangus tikėjimo liudijimas. Atrodo, kad jūs esate pareigos ir ištikimybės žmonės, nes kai kurie jau daug metų meldžiatės gyvąją Rožinį. Nelikime atsiskyrę ir užsidarę savo namuose. Tieskime bendrystės tiltus tarp Gyvojo Rožinio narių ir kitų parapijiečių. Žinokime, kad mes esame jiems reikalingi, o jie gali padėti mums ir mus praturtinti. Šitai kuriama tikroji Dievo vaikų bendrystė.

Branginkime šventųjų Mišių auką.

Gyvojo Rožinio maldininkas negali gyventi be šventųjų Mišių. Pasi-meldęs Rožinio slėpinį privačiai, jis tęsia viešą maldą bažnyčioje dalyvaudamas šventosiose Mišiose. Ne-brangindami šventųjų Mišių vargiai pajėgsime ilgesnį laikotarpį ištvėringai melstis Rožinį ir pasišvesti maldos tarnystei. Pradėsime stokoti vidinės jėgos ir valios tvirtumo, kuris reikalingas praktikuojant šią maldos formą. Jos galime pasisemti šventosiose Mišiose.

Šventosios Mišios yra bendruomenės malda. Todėl sąmoningai dalyvaukime šioje maldoje atsakinėdami į kreipinius, įsijungdami į bendruomeninį giedojimą. Atsiminkime, kad taip elgdamiesi stipriname tarpusavio bendrystės santykius su Dievu ir su kitais žmonėmis, ypač tais, kurie dalyvauja šventosiose Mišiose.

Kristus – Gyvenimo Duona, kurią mes priimame Šventojoje Komunijoje, stiprina mūsų nusiteikimą labiau pasiaukoti Dievo ir Bažnyčios tarnystei. Priimdami Šventąją Komunią susivienijame su Kristumi, broliais ir seserimis, besimeldžiančiais Rožinį. Tą akimirką mes vienijamės su visais, kurie nuo Dievo stalo priima amžinojo gyvenimo Duoną. Visas mūsų gyvenimas tampa dar labiau paaukotas Dievui ir žmonėms.

Skaitykime Šventąjį Raštą.

Kaip svarbu maitintis Dievo Žodžiu, kuris yra tarsi laužoma duona, palaikanti mūsų dvasinę gyvybę. Dievo Žodžio trupinius ragaujame melsdamiesi Rožinį. Trumpuose slėpinių apmąstymuose yra Šventojo Rašto posakiai ir mintys. Šventajame Rašte mes atrandame amžinojo gyvenimo žodžius (plg., Jn 6, 68). Todėl labai naudinga tuos žodžius skaityti, į juos gilintis bei juos apmąstyti, kad mūsų dvasia būtų pamaitinta ir sustiprinta. Šventojo Rašto žodžiais Dievas mus ugdo, grūdina mūsų valią, stiprina mūsų maldingumą. Mumyse ruse-nančią Dievo ir Bažnyčios meilę, kaip blykčiojančią laužo liepsną, pakursto kasdien skaitomas ir apmąstomas Dievo Žodis. Jis saugo mus nuo perdegimo sindromo. Ne kartą esame pastebėję, kad dalis žmonių pabūna maldos ar apaštalavimo grupelėje ir po kurio laiko, susidūrę su iššūkiais, nuo jos atsitolina. Jie pavargsta, skundžiasi, kad viskas nusibodo ir pasidarė nebeįdomu. Į panašią situaciją galime patekti visi. Mums reikalingas pastiprinimas ir atgaiva. Jei Šventasis Raštas yra Dievo įkvėptas,

tai kodėl Dievas mus, skaitančius Jo žodžius, negalėtų įkvėpti? Tikrai Viešpats gali mus įkvėpti, sustiprinti, uždegti mūsų širdis, kaip tai padarė bendraudamas su mokiniais iš Emauso (Lk 24, 13 – 32).

Bendraukime su žmonėmis.

Neleiskime, kad kažkokios girdėtos apkalbos, išgyventos nuoskaudos, pavydas mus atskirtų nuo žmonių. Juk Jėzus kalbėjosi su samariete (Jn 4, 7-24); muitininku Matu (Mt 9, 9-13); žydu didžiūnu Nikodemu (Jn 3, 1-6) ir daugybe kitų žmonių. Dėl tokio bendravimo Jėzus susilaukdamas priekaištų, tačiau bendravimo su žmonėmis neapleido. Kodėl mes turėtume elgtis kitaip? Dievas laimins geranorišką ir atvirą mūsų bendravimą su žmonėmis. Įgysime daugiau patirties, tapsime atviresni, mokysimės analizuoti įvairius socialinius reiškinius, turinčius įtakos religiniam gyvenimui. Kalbėdami su kitais, jų klausydami, suprasime, kokie platus apaštalavimo horizontai atsiveria Bažnyčiai. Tada entuziastingai melsimės gyvąją Rožinį įvairiomis intencijomis. Suprasime, kad svarbu yra melstis už žmones. Mūsų malda yra jiems teikiama niekuo nepakeičiama dvasinė pagalba.

Kupini entuziazmo keliaukime tolyn į ateitį.

Nors labai malonu pasisvečiuoti Vaškų parapijoje, bet po kelių valandų vėl sugrįšime į savo parapijas. Jose yra mūsų namai. Kasdieninio gyvenimo darbai ir rūpesčiai vėl mus įsuks į savo verpetą. Būtų labai gerai, kad į tą verpetą būtų įtrauktos ir mūsų parapijos, kurioms šiandien atstovaujame. Sustoti ar trauktis atgal negalime. Pasitikėdami Dievu ir Marijos pagalba keliaukime tolyn su bendražygiais ir visa parapija. Jei einame tolyn, nesustojame, neprarandame vilties ir kantrybės, pasiti-

Nukelta į 15 psl.

Atkelta iš 14 psl.

kime Marijos globa, mes gyvename ir gyvuojame. Žadinkime iš snaudulio savo parapijas, veskime jas tolyn per laiko tėkmę, geranoriškai padėdami kunigams. Maldoje klausykimės, ką Šventoji Dvasia mums pasakys ir ko Ji pamokys. Jos skatinami įneškime savo dalį į atnaujinimo darbą, atmindami, kad viskas yra Dievo valioje. Prašykime Šventąją Dvasią, kad Ji mus apšviestų ir sustiprintų svarbių krikščioniško gyvenimo užduočių vykdymui parapijos bendruomenėje.

Pabaigos malda

Šventoji Dvasia, įliek į mūsų širdis, įdėk į mūsų lūpas gyvenimo žodžius, kad mes netaptume praeities Bažnyčia, bet būtume dabarties ir ateities Bažnyčia. Turėdami prieš akis Bažnyčios viziją, esame pasiruošę eiti pirmyn. Viešpatie, pagelbėk mums, kad neišsigąstume, nepasiduotume apatijai ir liūdesiui, bet su savo broliais ir seserimis žygiuotume tolyn į ateitį.

Šventoji Dvasia, atnaujink Dievo tautą, ypač tą Dievo tautos dalį, kuri taip gausiai šiandien susirinko į Vaškų parapijos bažnyčią. Šie vyrai ir moterys yra Gyvojo Rožinio maldininkai. Jų dėka Rožinio malda skamba visoje Lietuvoje. Tebūna jie kupini Šventosios Dvasios dovanų. Šios maldos palaimą jie teneša į mūsų parapijas, kad jose augtų Dievo garbė, stiprėtų tikėjimas, viltis ir meilė.

Vardan Dievo – Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios. Amen.

Dėkui už kantrybę, visiems nuoširdžiausi linkėjimai, Dievas mus visus telaimina!

~ Kongresą prisimenant ~

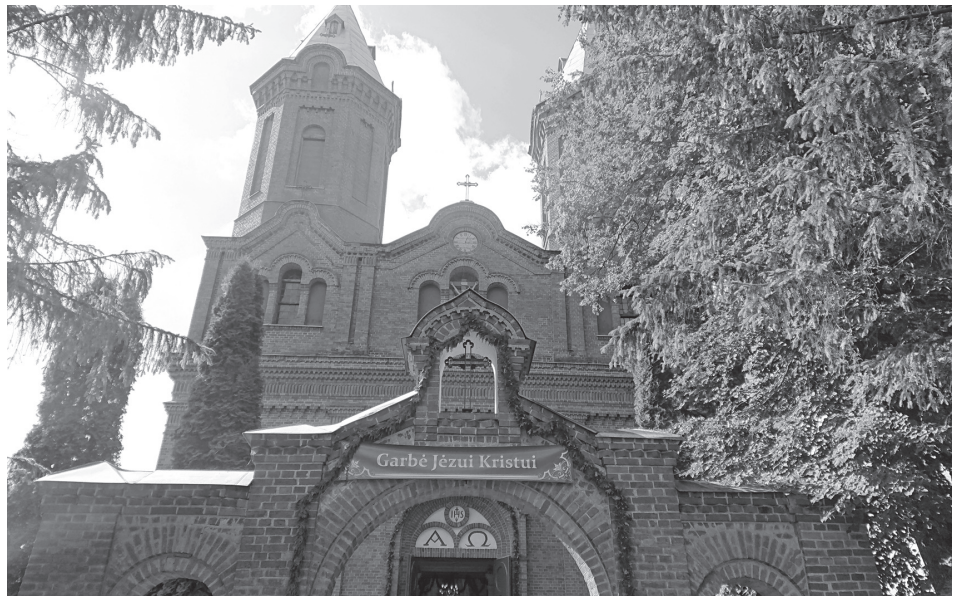
Audronė BAKUTIENĖ,
Panevėžio vyskupijos Gyvojo
Rožinio draugijos sekretorė

Kaip ir kasmet paskutinį liepos šeštadienį Panevėžio vyskupijos Švč. Mergelės Marijos Gyvojo Rožinio draugija sukviėtė savo narius ir svečius į XVIII Panevėžio vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos kongresą – džiugią bendrystės šventę.

Į Pasvalio dekanato Vaškų Šv. Juozapo parapiją atvyko rožinio maldos mylėtojai ne tik iš Panevėžio vyskupijos, bet ir iš kitų vyskupijų ir arkivyskupijų. Ir šiemet džiaugiamės sulaukę 763 užsiregistravusių dalyvių, tikriausiai jų būta ir daugiau. Iš visų Panevėžio vyskupijos dekanatų atvyko 581 maldininkas, sulaukėme 182 svečių: net 80 piligrimų iš įvairių Telšių vyskupijos dekanatų, 60 iš Kauno arkivyskupijos Jonavos ir Ukmergės dekanatų, 35 iš Vilniaus arkivyskupijos Vilniaus miesto, 7 iš Šiaulių vyskupijos Tytuvėnų parapijos.

Kongreso tema „Krikščioniškos kelionės bendrakeleiviai parapijoje“. Adoracijos, rožinio slėpinių mąstymai, katechezė ir šv. Mišių homilija paskatino apmąstyti tikėjimo

Nukelta į 16 psl.

Kongreso dalyviai iškilmingoje rožinio maldos procesijoje
Vaškų Šv. Juozapo bažnyčios šventoriuje

J. Skliuderenės nuotr.

Atkelta iš 15 psl.

kelionės drauge galimybes, būdus, iššūkius ir viltis.

Ne atsitiktinai renginio lankstinuke atsirado straipsnelis ir kvietimas melsti ir šventojo Juozapato, ukrainiečių ir mūsų bendro šventojo,

*Jolita SKLIUDERIENĖ,
Vaškų parapija*

2022 m. liepos 30 dieną Dusetų Švč. Trejybės parapijoje vykusiame XVII Panevėžio vyskupijos Švč. Mergelės Marijos Gyvojo Rožinio draugijos kongrese šios parapijos atstovai perdavė pereinamąjį rožinį Pasvalio dekanato Vaškų parapijos atstovams. Toks neeilinis įvykis buvo kupinas džiaugsmingo jaudulio ir drauge nerimo, nes laukė atsakingas momentas – pasiruošimas XVIII kongresui Vaškuose.

Visus metus buvo kalbama, derinama ir ruošiamasi renginiui. Artėjant 2023 m. liepos 29 d. vis daugiau jaudulio, nerimo ir įvairiausių darbų laukė Vaškų parapijos tikinčiųjų. Bažnyčios bendruomenė, atstovaujama klebono Algimanto Petkūno, kartu su Vaškų seniūnijos, kultūros centro, gimnazijos atstovais rinkosi aptarti pasiruošimo kongresui darbus. Buvo pasidalinta darbais bei atsakomybe, kas ką turi nuveikti.

Vaškų seniūnas Kęstutis Jasėnas pasirūpino renginio ūkiniais reikalais. Kultūros centro vadovas Mindaugas Garalevičius padėjo surasti reikiamą kiekį suolų ir stalų. Juos pasiskolinome iš Pakruojo rajono Linkuvos ir Guostagalio kultūros centrų. Pasvalio dekanato Gyvojo Rožinio nariai taip pat prisidėjo prie kongreso organizavimo. Kunigas dekanas Henrikas Kalpokas sukūrė ir įrengė rožinio slėpinių stotis šventoriaus tvoros nišose.

Atsakingos už bažnyčios puošimą gėlėmis buvo keturios parapijietės. Parapijos tikintieji savo aukomis prisidėjo prie šventoriaus ir bažnyčios puošimo. Be šių aukų nebūtų taip

užtarimo prašant vienybės dovanos šeimoms, parapijoms, tautoms ir pasauliui.

Kasmet į lankstinuką dedamas Gyvojo Rožinio draugijos nario pasiaukojimo aktas Švenčiausiajai Mergelei Marijai. Jis po rožinio procesijos iškilmingai perskaitomas.

gražiai išpuošta mūsų šventovė ir sukurta šventinė atmosfera. Ačiū Nairių, Tetirvių bendruomenėms ir Pasvalio dekanato Gyvojo Rožinio draugijos atstovams, kurie prisidėjo prie puošimo pindami vainikus.

Visą savaitę prieš kongresą neuilstamai plušo, gražino šventorių ir bažnyčių klebonas Algimantas ir parapijos tikintieji bei seniūnijos darbuotojai.

Išaušus liepos 29 d. rytui renginys prasidėjo Švč. Sakramento adoracija. Po jos kongreso dalyviai klausėsi Telšių vyskupijos Akmenės Šv. Onos parapijos klebono kun. kan. dr. Algio Genučio katechezės, tada Vaškų parapijos vargonininkui, chorui ir kongreso dalyviams giedant Gyvojo Rožinio draugijos himną „Su galinga Rožančiaus malda“ pradėta rožinio maldos procesija. Maldininkai bažnyčios šventoriuje, kun. kan. dr. Algio Genučio vadovaujami, meldėsi rožinio maldos „Džiaugsmo slėpinius“.

Kongreso kulminacija – šv. Mišių auka, kurią aukėjo Kauno arkivyskupijos vyskupas augziliaras Saulius Bužauskas, Panevėžio vyskupas emeritas Jonas Kuneckas ir svečiai kunigai: kan. dr. Algis Genutis, Remigijus Kavaliauskas, teol. lic. Henrikas Kalpokas, Virgilijus Liuima, Vidmantas Kareckas, Kostas Balsys. Klausykloje patarnavo kun. Raimundas Simonavičius. Šv. Mišių pabaigoje Vaškų parapijos Gyvojo Rožinio narės per-

Kad ši malda taptų mūsų kasdieniu pasiryžimu su Švenčiausios Gailestingumo Motinos pagalba gyventi pagal Dievo valią ir ieškoti vienybės.

Kongreso akimirkas primena ne tik katechezė, bet ir kongreso dalyvių mintys, įspūdžiai, nuotraukos.

Džiaugsmo slėpiniai. Trečiojo slėpinių stotelė „Gimsta pasaulio Atpirkėjas“

A. Bakutienės nuotr.

davė pereinamąjį rožinį Biržų dekanato Pabiržės Švč. Trejybės parapijos klebonui Kostui Balsiui ir parapijos atstovams - ten kitais metais vyks jau XIX Panevėžio vyskupijos Švč. Mergelės Marijos Gyvojo Rožinio draugijos kongresas.

Po šv. Mišių tradiciškai buvo sodinamas atminimo medelis. Šventės dalyviai nuoširdžią bendrystę tęsė agapėje, kuri vyko mūsų nuostabioje ramybės oazėje - klebonijos sode. Agapės metu vietos saviveiklininkai linksmino susirinkusius svečius.

Ačiū Aukščiausiajam ir Švč. Mergelei Marijai už globą rengiantis ir vykdant kongresą bei dovanotą gerą orą. Taip pat ačiū visiems, kas prisidėjo prie šio renginio organizavimo savo darbu, malda, pagalba, patarimu, auka...

Rugpjūčio 15 d. švenčiant Žolinę į Vaškų bažnyčią buvo pakviesti visi, kurie prisidėjo ir pagelbėjo organizuojant kongresą. Šv. Mišiose buvo meldžiama jiems Dievo palaimos, gausių Jo malonių ir Švč. Mergelės Marijos globos.

*Genė MUMĖNIENĖ,
Utenos dekanato Pakalnių
parapijos Gyvojo Rožinio būrelio
vadovė*

Utenos dekanato Gyvojo Rožinio draugijos organizuotoje piligriminėje kelionėje į XVIII tradicinį Panevėžio vyskupijos Švč. Mergelės Marijos Gyvojo Rožinio draugijos kongresą atsirado vietos ir nedidelės Pakalnių parapijos rožinio maldininkėms.

„Krikščioniškos kelionės bendrakaičiai parapijoje“ – tokia šių metų kongreso tema, aktualizuojanti Sinodo idėjas.

Tik atvykus į Vaškus, nedidelį (455 gyventojai) Pasvalio rajono miestelį, džiugino „iščiustytas“ centras, išpuoštas šventorius ir bažnyčia, kurioje buvo beprasidedanti Švč. Sakramento adoracija, jai vadovavo šios draugijos dvasinis vadovas kun. Alfredas Puško. Įsimintiniausia mąstymų mintis: ne besimeldžiantis, klūpantis ar stovintis šalikelėje žmogus yra reikalingiausias Dievui ir Bažnyčiai, o keliaujantis, ieškantis, klystantis. Drįstu sakyti, kad adoracija buvo itin turininga, įtaigi ir puikiai paruošta.

Naujai ir šiuolaikiškai suskam-

bėjo mintys katechezės valandėlėje. Telšių vyskupijos Akmenės Šv. Onos parapijos klebonas kun. kan. dr. Algis Genutis, pasižymintis išskirtiniais oratoriaus sugebėjimais, puikia diktija, tiesiog prikaustė klausytojų dėmesį. Kalbėta buvo apie tai, kas yra parapijos bendrakaičiai. Nėra vienos abstrakčios parapijos. Nėra vienos žmonių. Reta ir žiūrinčių viena kryptimi, nors būtent taip apibūdino tobulus įsimylėjusius A. De Sent-Egziupery. Yra einantys savo gyvenimo keliu pakrikštyti Dievo vaikai. O kelionėj ko tik nenutinka ir gali dar nutikti. Vienas gimsta ar tampa netradicinės seksualinės orientacijos, kitas suklysta pasirinkdamas porą ir pan. Žodžiu, tokioj pamaldžioj auditorijoj tai nuskambėjo drąsiai. Džiaugiausi, kad išgirdau tai...

Šv. Mišias aukojo buvęs Marijos radijo direktorius, o dabar Kauno arkivyskupijos vyskupas augziliaras Saulius Bužauskas. Jo homilija irgi nuskambėjo jaukiai ir itin taikliai. Pamokslas adresuotas moteriškai auditorijai, o ji sudarė apie 95 proc. maldininkų. Evangelija apie Mortą ir Mariją – kas jos nežino. Visos mes mirtos, jei kartais per tuos rūpesčius nebūname

pamaldžios, tai... patys suprantate.

Žodžiu, renginys puikiai parengtas, talkininkaujant ne tik vietinėms mirtoms, bet ir seniūnijai, net rajono savivaldybės vadovams. Lankstinuke glausta ir įtaigi informacija apie šv. Juozapatą, Vaškų bažnyčią ir miestelio istoriją, renginio programa.

Baigiamoji dalis turtinga dovanų, šmaikščių palinkėjimų. Netaupydami jėgų grojo ir dainavo liaudiškos muzikos atlikėjai.

Vietoj agapės mes, dvi piligrimės, apėjome visą miestelį, parduotuvėje išgirdome, kad anksčiau per kermosių šventoriuje žmonės netilpdavę... Miestelio centre stovi medinis skydas, kuriame įamžinti išnykę kaimai, jų vietoj dabar plyti apsėti laukai iki paties horizonto. Vaškuose gyvuoja jau daugiau kaip 30 metų žemės ūkio bendrovė – gal retas ūkinis darinys.

Nė vienas filologas Lietuvoje neatleis, jei nepaminėčiau, kad Vaškuose gimė įžymi profesorė, literatūros kritikė Vanda Zaborskaitė.

Jos vardu pavadinta Vaškų biblioteka. Beje, savo nelengvame gyvenimo kelyje Vanda Zaborskaitė visada liudijo savo krikščioniškas pažiūras.

*Ses. EDITA GEDMINTAITĖ,
Telšių vyskupijos Gyvojo Rožinio
draugijos koordinatore*

2023 m. liepos 29 d. Telšių vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos 80 narių grupė vyko į piligriminę kelionę į Pasvalio dekanato Vaškų Šv. Juozapo parapiją – į XVIII Panevėžio vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos kongresą.

Piligrimystė buvo dvasinga, visi gerai nusiteikę laukėme, kuo Viešpats šiandien mus nustebins ir pradžiugins. Iš tiesų nustebino. Kaip visada mus pasitiko savanoriai, nurodydami, kur pastatyti autobusą, buvome apdovanoti lankstinukais ir mineraliniu vandeniu.

Pakylėta nuotaika ėjome į šventiškai išpuoštą bažnyčią. Gėlių gausa nuteikė šventiškai, atrodo, pačios

Telšių vyskupijos piligrimų įspūdžiai

širdys pražydo.

Tačiau tikroji šventė prasidėjo, kai buvo išstatytas Švč. Sakramentas adoracijai. Panevėžio vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos dvasinio vadovo kun. Alfredo Puško iš širdies plaukiantys maldos žodžiai negalėjo nepaliesiti Jėzaus Širdies Švč. Sakramente, taip pat ir mūsų, ten susirinkusių, širdžių. Jėzaus palaiminimas iš Eucharistijos pasiekė kiekvieną dalyvio širdį. Svarbu atverti savo širdis ir priimti Dievo meilę.

Katechezėje kunigas kan. dr. Al-

Agapėje linksminasi kongreso dalyviai

Z. ir R. Sabaliauskaičių nuotr.

gis Genutis kalbėjo apie parapijos tvirtumą, jos veiklą, kaip svarbu

Nukelta į 18 psl.

Atkelta iš 17 psl.

kiekvienam įsijungti į parapijos gyvenimą, būti gyva ląstele. Klebonas be parapijiečių nieko negali padaryti. Jam reikia pagalbininkų.

Šv. Mišias aukojo net du vyskupai ir šeši kunigai.

Kauno arkivyskupijos vyskupo augziliaro Sauliaus Bužausko homilija, kaip visada, pasiekia sielos gelmes, nuplauna širdis nuo kasdienybės dulkių ir pakelia Dievo link.

Pastiprinę sielas dievišku maistu, susibūrėme tarpusavio bendrystei agapėje parke šalia bažnyčios. Mus

džiugino net keli kolektyvai, kurie visus patraukė prie šokio, ratelių, dainos.

Laikas greitai bėga, o kelias tolimas, todėl reikėjo atsisveikinti su parapijos klebonu ir kitais dalyviais ir jau autobuse pratęsti šventę giesmėmis ir dainomis.

Pilgrimystė

Rita DRAUGELIENĖ,
Utenos dekanato Gyvojo Rožinio
draugijos narė

Utena, 2023 m. birželio 23 d. renkamės prie Dievo Apvaizdos bažnyčios ir netrukus išvykstam į trumpą vienos dienos piligriminę kelionę Alantos miestelio link, Molėtų rajone. Čia, Alantos apylinkėse, prieš 150 metų Onos ir Jurgio Matulionių šeimoje Kudoriškio vienkiemyje gimė mūsų palaimintasis vyskupas Teofilus Matulionis.

Neprivažiavę Alantos miestelio sukame į kairę, į žvyruotą kelią, kuriuo važiuojame į Kudoriškio viensėdį - palaimintojo vyskupo Teofiliaus Matulionio gimtinę. Kelias neilgas, bet, deja, labai prastas (būna ir tokių). Pagaliau pasiekėm tikslą, kur prieš 150 metų stovėjo Matulionių sodyba. Deja, tik keletas pamatinių akmenų likę iš buvusio viensėdžio. Prie kelio 2017 m. čia pastatyta skulptūrų kompozicija palaimintojo vyskupo Teofiliaus Matulionio atminimui įamžinti. Čia visi ir susibūrėm. Oras gaivus ir tai nuostabu po tokios kaitros, kuri mus tuo metu vargino, o ir lietučio Dievulis šiek tiek davė, dulkes nuplovė.

Visus susirinkusius Kudoriškėse pasveikino Kaišiadorių vyskupas Jonas Ivanauskas, kartu prisimindamas mūsų palaimintąjį Teofilijų Matulionį, jo sunkų gyvenimo kelią ir begalinę meilę ir ištikimybę Dievui.

Kadangi buvo birželio mėnuo, o palaimintasis Teofilus Matulionis buvo begalinis Švč. Jėzaus Širdies mylėtojas, tai vadovaujami palai-

mintojo Teofiliaus Matulionio beatifikacijos bylos postulatoriaus kun. Mariaus Talučio birželinės pamaldas aukojome palaimintojo vyskupo garbei. Regis, pats palaimintasis T. Matulionis buvo kartu su mumis ir mus visus pavedė Švč. Jėzaus Širdies globai. Maldos ir giesmės liejosi ramiai ir nuoširdžiai iš kiekvieno mūsų širdies.

Po to važiuojame į Alantos miestelį, kur 1873 m. liepos 1 d. tuometinėje Alantos bažnyčioje (iki mūsų laikų ji neišliko) buvo pakrikštytas būsimas palaimintasis vyskupas Teofilus Matulionis. Jį krikštijo klebonas kun. Adomas Rimavičius, krikštatėviai buvo dėdė Jonas Matulionis ir teta Barbora Matulionytė - Užubalienė (tėvo brolis ir sesuo).

Nuo kalnelio mus pasitiko didinga, balta lyg gulgė Alantos Šv. Jokūbo bažnyčia, čia ir buvo aukojamos iškilmingos šv. Mišios, skirtos palaimintojo vyskupo Teofiliaus Matulionio atminimui, jas aukojo Panevėžio vyskupas Linas Vodopjanovas OFM, homiliją sakė Kaišiadorių vyskupas Jonas Ivanauskas. Buvome visi apgaubti begalinės Dievo meilės, su mumis buvo ir pats palaimintasis

Utenos pilgrimai dalyvavo palaimintojo vyskupo Teofiliaus Matulionio 150-tųjų gimimo metinių minėjime

Utenos pilgrimai Kudoriškėse

R. Draugelienės nuotr.

vyskupas Teofilus Matulionis. Giesmėmis šlovinom ir dėkojom Dievui. Nuostabios svečio solisto Mindaugo Zimkaus giedamos giesmės, atrodo, pakylėjo arčiau dangaus ir visi kartu šlovinom Viešpatį, dėkodami už mūsų palaimintąjį vyskupą Teofilijų Matulionį.

Po šv. Mišių dar aplankėme kapines, kur palaidota palaimintojo

Nukelta į 19 psl.

Atkelta iš 18 psl.

motina Ona Matulionienė, ir čia pasimeldėme.

Po to vyko agapė – nuostabus laikas bendrystei. Vėliau pasisotinę ir pabendravę vykome į Alantos dvarą, kur įkurtas palaimintojo Teofiliaus Matulionio muziejus. Čia vyko kon-

ferencija, diskusijos įvairiais tikėjimo klausimais.

Gera atitrūkti nuo kasdienybės ir pajusti tikrą dvasinį džiaugsmą, užsidedgi palaimintojo vyskupo Teofiliaus Matulionio kantrybę, drąsą, begaline Dievo meile. Tiesiog ir patiems norisi gyventi tiesoje, mylint kiekvieną žmogų, o pirmiausia krei-

piant akis į Dievą.

Aišku, be Dievo palaimos ši šventė nebūtų įvykusi, dėkojame Dievui už palaimintąjį vyskupą Teofilijų Matulionį ir kartu dėkojame šventės organizatoriams – Kaišiadorių ir Panevėžio vyskupijoms, Alantos bendruomenei.

*Jūratė VIJEIKIENĖ,
Utenos dekanato Dievo Apvaizdos
parapijos Gyvojo Rožinio vadovė*

Ankstyvą rugsėjo 23-ios rytą 44 Panevėžio vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos maldininkai iš Panevėžio, Ramygalos, Krekenavos, Vadoklių, Subačiaus, Kupiškio, Utenos parapijų, lydimi Panevėžio vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos dvasinio vadovo kunigo Alfredo Puško, iškeliavo į Lenkiją. Kelionės tikslai – piligrimystė, dvasinė atgaiva. Piligrimystės vietomis pasirinkome Raigardo, Ružanystokos bei Sokulkos šventoves, o kelionės rekolekcijų temą „Dievo aidai“ parinko dvasinis vadovas.

Kelionės metu kun. Alfredas prasmingus, gilius pamokymus sujungė su rožinio malda. Taip pat jis kvietė pabūti tyloje, apmąstant Dievo aidą mummyse, mūsų aidą Dieve, artimųjų aidą mummyse, mūsų aidą artimuosiuose. Kvietė į gilesnį santykį su Viešpačiu Jėzumi – tikrą, nuoširdų, einantį iš sielos gelmių. Kvietė būti

*Raigarde piligrimai meldžiasi
Kryžiaus kelio maldą*

Pilgriminė kelionė į Lenkijos šventoves

Jo artumoje, Jo vedamiems eiti per gyvenimą. Tuomet visi sunkumai tampa prasmingi ir pakeliami.

Kelionės metu pirmiausia pasiekėme Raigardą (lenk. Rajgród). Nuo 8 iki 19 a. šioje vietovėje gyveno lietuviams artima baltų gentis – jotvingiai. Apie 1290 m. vietovę užėmė lietuviai ir valdovu tapo didysis kunigaikštis Traidenis. Suradęs prie Bebro upės gražų kalną, jis ten įkūrė miestą ir pavadino jį Raigardu (Rajgorod). 1422 m. Melno sutartimi Raigardas buvo priskirtas Lietuvos Didžiajai Kunigaikštystei ir jai priklausė iki 1569 metų. Raigardui buvo suteiktos miesto teisės, įkurta Raigardo Švč. Mergelės Marijos Gimimo parapija.

Čia, nuostabaus grožio šventovėje, mus pasitiko šios parapijos klebonas. Jis papasakojo apie stebuklais garsėjantį Švč. Mergelės Marijos paveikslą. Kunigas pasidalino apie asmeninius, parapijiečių, piligrimų liudijimus, patirtas Dievo malones. Ypač daug jų gaunama per rožinio maldą. Parapijos bendruomenė, kaip padėką Dievo Motinai, savo lėšomis šalia bažnyčios esančiame žemės sklype įrengė įspūdingą 900 m ilgio Kryžiaus kelią. Mes, pilgrimai, vadovaujami kunigo Alfredo, su malda, apmąstydamiėjome šį Kryžiaus kelią. Kristaus kančia, einant šiuo Kryžiaus keliu, sujaudino ne vieną.

*Raigardo Švč. Mergelės Marijos
Gimimo bažnyčia*

J. Vijeikienės nuotraukos

Su rožinio malda, besiklausydami dvasinio vadovo prasmingos katechezės, taip pat mūsų lankomų parapijų istoriją pasiekėme Ružanystoką (lenk. Różanystok). Tai kaimas Lenkijos šiaurės rytuose Palenkės vaivadijoje. 8-19 a. šioje teritorijoje taip pat gyveno jotvingiai. Iki 1795 m. kaimas priklausė Lietuvos Didžiajai Kunigaikštystei. Vietovė garsi stebuklingu Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslu. Paveikslą 1652 metais Gardine nupirko Dorpatu (dabar Tartu) stalininkas S. Tiškevičius. 1658 m. besimeldžiant prie paveikslo įvyko

Nukelta į 20 psl.

Atkelta iš 19 psl.

pirmasis stebuklas. Pasveikimo ir kiti stebuklai vis kartojosi. Šeima įtikino stalininką pastatyti šventovę. 1661 m. buvo pastatyta medinė bažnytėlė, kur buvo pakabintas šis stebuklingas paveikslas. Ją prižiūrėti buvo pakviesti vienuoliai dominikonai. Jie atvyko 1663 m. ir Mergelės Marijos kultą plėtė daugiau nei 150 metų. Kaimas buvo pavadintas Ružanystok. 1901 m. caro valdžia vienuolyną atidavė vienuolėms stačiatikėms. Artėjant frontui, 1915 m. stačiatikių vienuolės pasitraukė su savimi pasiimdamos ir stebuklingą Dievo Motinos paveikslą. 1919 m. vienuolyną perėmė saleziečiai, tačiau paveikslo atgauti nepavyko. Todėl saleziečiai užsakė paveikslo kopiją. Iš visų variantų (jų buvo ne vienas) parapijiečiai priėmė tik 1928 m. Varšuvoje nutapytą atvaizdą. 1978 m. paveikslas karūnuotas popiežiaus Jono Pauliaus karūna. 1987 m. rugpjūčio 30 d. šventovei suteiktas mažosios bazilikos titulas. Nepaisant to, kad originalus Dievo Motinos paveikslas buvo išvežtas, stebuklai prie naujojo atvaizdo nesiliovė liudiję, kad Ružanystoko Mergelė Marija ypatingai globoja šią vietą.

Ružanystoke mus pasitkęs ten besidarbuojantis saleziečių kunigas pasakojo stebuklingo paveikslo istoriją ir apie stebuklus, kuriuos čia per šimtmečius yra patyrę žmonės. Iki šios dienos piligrimai, plūstantys iš įvairių kraštų šlovindami Dievą, yra apdovanojami didžiomis malonėmis. Nepakartojamo grožio paveiksle trykstantis švelnumas ir gėrių spindi Švč. Mergelės Marijos veidas. Žvelgiant į jį, apima dieviška ramybė, širdį užlieja džiaugsmas. Prie altoriaus, kurį puošia Švč. Dievo Motinos paveikslas, kunigas Alfredas mūsų intencijomis aukojo šv. Mišias. Klausėmės Dievo žodžio, giesmė šlovinome Viešpatį.

Lydimi dvasinio vadovo mokymų su malda ir giesmėmis vykome į Sokulką (lenk. Sokółka). Tai miestas

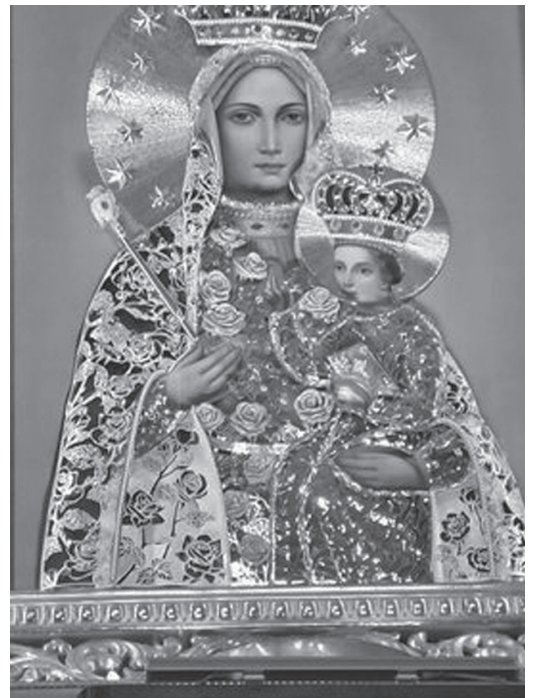

Relikvijorius su Eucharistijos stebuklu

Lenkijos šiaurės rytuose, įsikūręs Sokulkos aukštumoje. Šioje teritorijoje taip pat yra gyvenę jotvingiai. Vietovė priklausė Lietuvos Didžiajai Kunigaikštystei.

Sokulkoje buvome pakviesti į piligrimų namus. Ten besidarbuojanti savanorė nuoširdžiai papasakojo stebuklo istoriją ir kartu pasižiūrėjome dokumentinį filmą apie stebuklo tyrimo eigą. 2008 m. spalio 12 d. šv. Antano Paduviečio šventovėje Sokulkoje įvyko Eucharistijos stebuklas. Kunigui dalinant Šv. Komuniją ir vienai ostijai nukritus ant laiptelio, pagal liturgijos reikalavimus nukritusią ostiją kunigas įdėjo į tokiems atvejams skirtą mažą indelį su vandeniu (*vasculum*). Šiame inde konsekruota ostija paprastai ištirpsta, po to šis vanduo išpilamas tokiems atvejams skirtoje vietoje (įprastai už altoriaus esančiame *sacrariume*).

Praėjus tam tikram laikui, kai reikėjo pakeisti vandenį *vasculume*, pastebėta, kad inde ostija nebuvo ištirpusi, o jos centre buvo susiformavęs darinys, panašus į kraujo krešulį. Pranešus vyskupui, buvo nuspręsta apie tai niekam neskelbti, o perkeistą ostiją įdėti į mažą *korporalą* (medžiaginę servetėlę, naudojama šv. Mišių metu) ir jį laikyti klebonijos koplyčios ta-

Stebuklingas Dievo Motinos paveikslas Ružanystoko mažojoje bazilikoje

J. Vijeikienės nuotr.

bernakulyje. Vyskupui palaiminus, buvo atlikti laboratoriniai tyrimai.

Juos atliko žinoma mokslininkė iš Bialystoko, kuri išvyniojusi korporalą pasiėmė dalį ostijos su kraujo lašeliu. Skirtąja medžiaga ji per pusę pasidalino su kitu apie tai nieko nežinančiu mokslininku – patomorfologu. Abiejų mokslininkų rezultatai parodė, kad tai yra žmogaus širdies raumens audinys, mokslininkai nežinomu būdu susijungęs su kvietine duona. Laboratoriniai tyrimai parodė, kad medžiagoje esantis kraujas yra išgyvenančio mirtį žmogaus.

Sokulkos įvykis patvirtina, kad konsekracijos metu kunigo tariami žodžiai Šventosios Dvasios galia paverčia duoną į Kristaus kūną, o vyną - į Jo kraują. Nuo 2011 metų Sokulkoje pasikeitusią ostiją ant korporalo galima pamatyti įdėtame relikvijoriuje šoninėje bažnyčios koplyčioje. Švč. Sakramentas ten garbinamas visą dieną. Čia iš įvairių Lenkijos vietų besilankantys ir adoruojantys žmonės patiria atsivertimų, pasveikimų bei kitų Dievo malonių. Suklupę prieš Švenčiausiąjį

Nukelta į 21 psl.

Atkelta iš 20 psl.

Sakramentą, šlovinome Viešpatį giesmėmis, meldėmės Dievo Gailastingumo vainikėlio malda. Visus mus tai labai giliai palietė, kai kas iš mūsų susijaudino iki ašarų. Išgyvenome gyvą susitikimą su Jėzumi dar giliau. Anot popiežiaus Benedikto XVI: „Eucharistijoje Dievo Sūnus ateina susitikti su mumis ir trokšta tapti viena su mumis.“ Šis stebuklas liudija, kad Jėzus visuomet yra gyvas kiekvienoje Komunijoje.

Dėkodami lenkams, padėjusiems mums šioje kelionėje, padovanojome po lietuviškos ruginės juodos duonos kepalėlį. Tai juos labai pradžiugino. Ne vienas jų duoną net pabučiavo. Klausydami nepailstančio kunigo Alfredo mokymų, giedodami

ir meldamiesi, pripildyti dieviško džiaugsmo ir Jo malonių, praturtėję dvasiškai, patyrę šiltą tarpusavio bendrystę, laimingi apie vidurnaktį pasiekėme namus.

Visų piligrimų vardu nuoširdžiausiai dėkoju Dievui už gautas malones, vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos vadovei Nijolei Gylienei už surengtą nuostabią kelionę - rekolekcijas, vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos dvasiniam vadovui kun. Alfre-

Sokulkos Šv. Antano Paduviečio bažnyčia su frontone esančiu Gailastingumo Motinos atvaizdu

A. Reszko nuotr. iš dorzeczy.pl

dui Puško už Dievo žodį, vedantį mus

į šventumą, bei padrąsinimą, kad mylintiems Dievą viskas išeina į gera.

*Virginija Lucija PETRIKIENĖ,
Panevėžio miesto Gyvojo Rožinio
draugijos komiteto narė*

Šventojo Kryžiaus Išaukštinimo atlaidus šventėme Gelgaudiškyje

2023 metų rugsėjo 17 dieną mes, Panevėžio miesto Gyvojo Rožinio draugijos nariai, buvome pakviesti į Vilkaviškio vyskupijos Gelgaudiškio parapijos titulinius Šv. Kryžiaus Išaukštinimo atlaidus.

Su galinga rožančiaus malda širdyse kartu su Gelgaudiškio parapi-

jiečiais suklopome maldai. Vežtos intencijos už taiką, artimo meilę, bendrystę, supratimą aukotos Šv. Kryžiui. Prieš Mišias Gelgaudiškio parapijos klebonas kun. Arvydas Liepa pasveikino parapijiečius, atvykusius į atlaidus, nuoširdžiai dėkojo mūsų piligrimų grupei, kad aplankėme Gelgaudiškio bažnyčią, džiaugėsi, kad ir jų parapija atvėrė duris piligrimams. „Pulkim ant kelių“ giesme, pašlakstymu prasidėjo iškilmingos šv. Mišios, kurias aukojė Šakių Šv. Jono Krikštytojo bažnyčios vikaras kun. Tautvydas Kapcevičius.

Galingi vargonų garsai ir nuostabus giesmių skambesys šv. Mišioms suteikė šventinį iškilmingumą. Prasmingai ir pamokančiai kunigas perteikė Dievo žodį. Mišios baigėsi procesija lauke apie bažnyčią.

Atlaidai ir yra atlaidai... Jie nesibaigia šv. Mišiomis. Visi

Gelgaudiškio Šv. Kryžiaus Išaukštinimo bažnyčios centrinis altorius

N. Šeikienės nuotraukos

susirinkome į bendruomenės centrą agapei. Klebonui palaiminus vaišes, prasidėjo nuoširdi bendrystė. Pasiūdalinta Gyvojo Rožinio draugijos veiklos patirtimi, giedotas Rožinio draugijos himnas, kitos giesmės bei liaudiškos dainos. Sotūs ir linksmi

Eucharistinė procesija

Nukelta į 22 psl.

Atkelta iš 21 psl.

atsisveikinome su agapėje dalyvausiais gelgaudiškiečiais. Pakvietėme atvykti pas mus į svečius, į kitąmet Panevėžio vyskupijos Pabiržės parapijoje vyksiantį devynioliktąjį Gyvojo Rožinio draugijos kongresą.

Šiais atlaisais mes baigėme švęsti Panevėžio miesto Gyvojo Rožinio draugijos narių labai branginamą ir mylimą Šv. Kryžiaus Išaukstinimo šventę.

Pakeliui į namus aplankėme Gelgaudiškio dvarą. Tai 1846 m. neok-

lasicizmo stiliaus statinys. Rūmus supa senas parkas, kurio pagrindi-nė ašis – ketureilė sidabrinių klevų alėja, kertanti į Nemuną atkreiptus rūmus iš pietų pusės. Tai nepakartojamas reginys.

Lietuva turtinga pilių ir gyvų istorijos pėdsakų, kuriais galima mėgautis. Keliavome į namus palei Nemuną. Žvelgėme į didingą upę, jos slėnius ir Panemunės, Raudonės pilis, džiaugėmės ir didžiavomės savo Lietuvos grožiu. Kupini įspūdžių, geros nuotaikos ir su galinga rožančiaus malda širdyse grįžome namo.

*Gelgaudiškio Šv. Kryžiaus Išaukstinimo bažnyčia
vilkaviskiovyskupija.lt archyvo nuotr.*

*Zofija VALICKIENĖ,
Panevėžio–Krekenavos dekanato
Gyvojo Rožinio draugijos
vadovė*

Gegužės 13 d., šeštadienį, Panevėžio miesto ir Panevėžio-Krekenavos dekanato Gyvojo Rožinio draugijos nariai drauge vyko į piligriminę kelionę į Alytų. Kelionės tikslas – švęsti Eucharistiją Alytaus Šv. Kazimiero bažnyčioje, pasimelsti prie palaimintojo Karolio Akučio (Carlo Acutis) relikvijų bei aplankyti Angelų Sargų ir Švč. Mergelės Marijos Krikščionių Pagalbos bažnyčias. Gražus pavasaris - piligrimystės laikas. Tas šeštadienis buvo nuostabi Viešpaties dovanota diena, sujungusi mus malda ir bendryste.

Nukeliavę į Alytaus Šv. Kazimiero bažnyčią, iš karto pradėjome pažinti su Karoliu Akučiu dalyvaudami edukacinėje programoje. Per pusantros valandos trukusią edukaciją sužinojome, kad pal. Karolis Akutis ne tik Italijoje, bet ir Lietuvoje bei kitose pasaulio vietose yra žinomas, mylimas ir vis labiau tampa vaikų, jaunimo, vyresnių žmonių, šeimų, įvairių parapijų bičiuliu ir autoritetu.

Rodos, niekuo iš kitų neišsiskiriantis penkiolikametis paauglys iš Italijos mokėsi, draugavo, žaidė futbolą, programavo ir domėjosi kompiuteriniais žaidimais – ir štai skelbiamas palaimintuoju. Tačiau toks

Alytuje aplankėme tris šventoves

*Alytaus Šv. Kazimiero bažnyčios
centrinis altorius*

N. Šeikienės nuotr.

buvo Karolis – paprastas, eilinis paauglys, gyvenęs su savo tėvais, mokėsis paprastoje mokykloje, turėjęs įvairių paauglišių pomėgių. Tik jo gyvenime buvo daug Dievo. Kaip jis pats sakė, jo gyvenimo planas – visada būti arti Jėzaus. Malda buvo vienas iš būdų, kaip jis įgyvendino savo planą. Artimieji bei draugai liudijo, kad Karolis kasdien eidavo į šv. Mišias, melsdavosi rožinį. Porciunkulės bažnytelė Asyžiuje buvo jo mėstamiausia maldos vieta. Karolio mama prisipažino, kad būtent sūnus paskatino ir ją dažniau melstis bei priimti Eucharistiją.

Kitas žingsnis – tarnystė. Karolis

*Alytaus Šv. Angelų Sargų bažnyčios
Dievo Motinos Nepaliamamos
Pagalbos ikona*

sugalvojo ir kitų būdų kalbėti apie Dievą. Jis buvo šiuolaikinis jaunuolis, naudojėsis visomis technologijomis. Tad internetą jis matė kaip savotišką gatvę, kurioje reikia skelbti Evangeliją. Kelerius metus prieš mirtį jis rinko medžiagą apie Eucharistijos stebuklus, Marijos apsireiškimus bei šventuosius, kurie matė įvairių vizijų. Visą šią informaciją sudėjo į paties sukurtą internetinį puslapį.

Po edukacijos buvome pakviesti švęsti Eucharistiją, jungtis maldoje drauge su Šv. Kazimiero parapijos

Nukelta į 23 psl.

Atkelta iš 22 psl.

bendruomene.

Po to nuvykome į Alytaus Šventųjų Angelų Sargų bažnyčią. Ten mus labai maloniai sutiko parapijos klebonas g. kan. dek. Arūnas Užupis. Drauge su mumis pasimeldęs rožinio maldą, papasakojo bažnyčios istoriją. Buvome klebono apdovano ti paveikslėliais su Alytaus Šventųjų Angelų Sargų bažnyčios Dievo Motinos Nepaliaujamos Pagalbos ikona. Bažnyčios interjeras neobarokinis, todėl spalvingas ir puošnus, yra meninę vertę turinčių sakralinių vertybių. Šalia bažnyčios esančiose kapinaitėse ilsisi 114 savanorių. Ten taip pat ilsisi ir Panevėžyje tarnavęs kun. Petras Kavaliauskas MIC. Už juos pasimeldę nuvykome į Švč. Mergelės Marijos Krikščionių Pagalbos bažnyčią.

Ši bažnyčia yra naujausia Alytaus mieste. Ji mums kiek neįprasto skandinaviško stiliaus. Vilkaviškio vyskupo pageidavimu sumūryta iš betono plytelių, vienbokštė, trinavė,

pseudobazilikinė. Statyba pradėta 1991 metais. 2021 metais ją konsekrovo vyskupas Juozas Žemaitis ir 23 kunigai. Bažnyčios statybą finansavo įvairios Alytaus firmos bei užsienyje, ypač Vokietijoje ir Amerikoje, gyvenantys lietuviai. Uždarius Amerikoje Detroito mieste buvusią bažnyčią iš ten į ją buvo perkeltos relikvijos ir dalis inventoriaus. Pasimeldę ir pagarbinę Dievo Motiną „Lurdo giesmė“ iškeliavome namų link.

Pakeliui į namus aplankėme Birštono Šv. Antano Paduviečio parapijos bažnyčią, kurioje meldėmės gegužines pamaldas. Mus sužavėjo šventovės interjeras, papuoštas vieno iš garsiausių to meto meistrų Adomo Karaliaus sukurtais mediniais altoriais, o kairėje navoje galėjome išvysti šv. Juozapo paveikslą, puošusį senąją medinę bažnytelę XVII–XVIII a.

Palaimintojo Karolio Akučio užtariamai, Alytuje ir Birštone turinin-

Alytaus Švč. Mergelės Marijos Krikščionių Pagalbos bažnyčia

N. Šeikienės nuotr.

gai ir prasmingai praleidome laiką, apie kurį norisi išstarti – apščiai gyvenimo!

Naujienos iš Panevėžio vyskupijos

*Genovaitė MAKRIČKIENĖ,
Gyvojo Rožinio draugijos narė*

Ne kartą teko piligriminių kelionių metu drauge su Panevėžio miesto Gyvojo Rožinio maldininkais ne tik melstis rožinio maldą, bet ir autobuse giedoti „Lurdo giesmę“. Giesmės tekstai būdavo padalinami piligrimams. Visi noriai jungdavomės į bendrą giesmę. Tai patraukė ir mane. Netrumpa giesmė jautriai perteikia Švč. Mergelės Marijos apsireiškimų Lurde istoriją, Jos pokalbius su maža keturiolikmete, giliai tikinčia, ligota, neturtinga mergaite prancūze Bernadeta Subiru. Giesmės istorija yra palyginti sena ir įdomi. Iš Lurdo priedo „Prieš Tavo altorių“ giesmę spaudai parengė Lietuvos Tėvai kapucinai. Marijampolė, 1940-11-23. Imprimatur, M. Reinys. Jie norėjo,

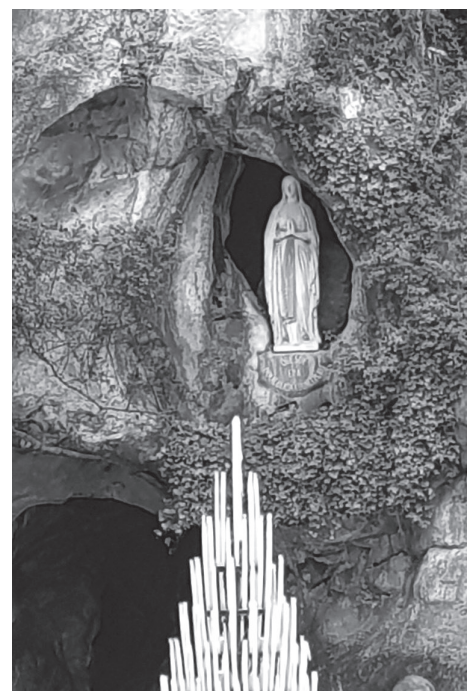
kad giesmė taptų populiari Lietuvoje. Tačiau tada laikmetis nebuvo tam palankus...

Giesmė man labai patiko, todėl kilo mintis susibūrus draugėn ją pagiedoti su Biržų Šv. Jono Krikštytojo parapijos tikinčiaisiais. Tekstu su manimi mielai pasidalino Panevėžio miesto Gyvojo Rožinio vadovė. Sulaukusi padaršinimo, pasitariau su kunigais, Biržų Šv. Jono Krikštytojo parapijos klebonu dekanu Jonu Morkvėnu. Klebonas ne tik pritarė, bet ir padėjo organizuoti bei parinko šiam susibūrimui prasmingą datą - 2023 metų gegužės 29 dieną, Švč. Mergelės Marijos, Bažnyčios Motinos, šventę.

Biržų dekanato parapijų kunigai žinią apie tai išplatino savo parapi-

Nukelta į 24 psl.

„Lurdo giesmė“ prisimenant Lurdo stebuklą

*Švč. Mergelės Marijos skulptūra
Lurdo grotuje*

wikimedia.org archyvo nuotr.

Atkelta iš 23 psl.

jose. Kad susirinktų kuo daugiau tikinčiųjų bendra malda melstis į Lurdo Švč. Mergelę Mariją, asmeniškai kiekvieną pažįstamą kviečiau ir aš. Buvo padauginta ir išdalinta maldininkams 90 šios giesmės tekstų.

Gegužės 29 dieną 16 valandą į Biržų Šv. Jono Krikštytojo bažnyčią, papuoštą angelais ir žvakėmis, bendrai maldai ir giesmei rinkosi ne tik biržiečiai, bet ir Vabalninko, Pabiržės parapijų tikintieji bei katalikiškų organizacijų nariai. Tai Gyvojo Rožinio draugijos nariai, pasauliečiai pranciškonai, Caritas, „Motinos maldoje“, katalikių moterų grupės narės, bažnyčios choristai, grigališkojo giedojimo grupės nariai.

Giedojimui vadovavo Biržų Šv. Jono Krikštytojo bažnyčios vargonininkė Viktorija Morkūnienė.

Po to šventėme Eucharistiją. Maldos intencijos buvo įvairios: už popiežių Pranciškų, Panevėžio vyskupijos vyskopus ir kunigus, mūsų kraštiečius dvasininkus bei mūsų asmeninės intencijos. Meldėme Dievą palaimos ir Lurdo Švč. Mergelės Marijos užtarimo, kad atgautume ramybę, sveikatą, džiaugsmą...

Viliamės, kad ši prasminga maldingumo tradicija Biržų parapijoje tęsis. Juolab, kad tikintieji ją pamėgo. Kai kas net keliese susirinkę namuose tai praktikuoja.

Tikintiesiems trumpai priminiau šv. Bernadetos Subiru – prancūzės piemenaitės, kuri daug kartų gimtajame Lurdo mieste regėjo Švenčiausiąją Mergelę, svarbiausius gyvenimo etapus.

Bernadetai Subiru 1858 metų vasario-liepos mėnesiais gimtajame Lurdo mieste pasirodė Švč. Mergelė Marija.

1858 metų vasario 11 d. Missabelės kalno grotoje 14 metų mergaitei Bernadetai Subiru pirmą kartą apsireiškė Dievo Motina. Ši beturčių tėvų vyriausia dukrelė žiemą, namuose pritrūkus malkų, kartu su jaunesne seserimi Antanina išėjo prie

grotos jų pasirinkti. Tėvas sirgo, o motina buvo su mažuoju broliuku Žiustinu. Ir tuomet 1858-02-11 įvyko pirmasis Dievo Motinos apsireiškimas. Dabar ši diena minima kaip Ligonijų diena. Švč. Mergelė prašė apsireiškimo vietoje pastatyti bažnyčią ir nurodė stebuklingo-gydomojo vandens šaltinį, kurį Bernadeta savo rankomis atkasė ir kuris yra ir dabar. Šaltinio vanduo išgydė ir tebegydo tūkstančius ligonių. Dievo Motina taip pat visus kvietė šią vietą lankyti procesijų būdu, kurios kas vakarą vyksta ir dabar. Atgailai prašė melstis rožinį už nusidėjėlius.

1858-03-25 Bernadeta, vietos klebono liepiama, paklausė Apsireiškusiosios vardo. Marija atsakė: „Aš esu... Nekaltas Prasiidėjimas“.

1866 m. Bernadeta nusprendė slėptis nuo žmonių dėmesio Neverso Gailestingųjų seserų vienuolyne. Ten ji išgyveno 13 metų. Prikaustyta prie lovos dėl astmos, tuberkuliozės ir auglio kojoje, 35 metų Bernadeta užgeso 1879 metų balandžio 16 d. Žemiškieji šv. Bernadetos palaikai ilsisi Neverso vienuolyne.

Šios mergaitės gyvenimas prasidėjo kančioje ir liudijime, ir lygiai taip baigėsi. Vaikystėje – badas, skurdas, sveikatos sutrikimai. O vėliau – liga, bejėgystė, fizinis ir moralinis skausmas. Kalbant apie paslaptinę Dievo veikimą joje, galima pasakyti, kad „Bernadeta buvo daug labiau veikiamą Dievo, negu pati veikė“. Būdama vienuole vis labiau atpažino Nukryžiuotojo kančią savyje ir ją aukojo už kitus. Popiežius Pijus XI 1933-12-08 Bernadeta

5050travelog.com archyvo nuotr.

Apsireiškimo vietoje pastatyta didinga Lurdo Dievo Motinos katedra

paesionline.it archyvo nuotr.

paskelbė šventąja ne tik todėl, kad gyvendama regėjo Dievo Motiną, bet už visą šventą gyvenimą.

2014 m. rugpjūčio 5-15 dienomis grupė piligrimų iš visos Lietuvos keliavome į piligriminę pažintinę kelionę po Prancūziją „Šventų vienuolių keliais“ norėdami artimiau širdimi prisiliesti prie jos šventųjų bei geriau pažinti šalį.

Neverse teko laimėti gyventi tame pačiame vienuolyne, kuriame gyveno ir šventoji Bernadeta, melstis prie jos palaikų, kurie stebuklingai išlikę nesuirė iki šių dienų. Gražus šventosios veidas karste kalba apie jos mistinį artumą su Dievo Motina... Tai tarsi šventojo žavingumo įsikūnijimas. Šventumu ir ramybe dvelkianti aplinka dar kartą sustiprino tikėjimą įstabiu Viešpaties veikimu per mažus, nuolankius ir jam atsidavusius žmones.

*Vlada ČIRVINSKIENĖ,
Pasvalio dekanato Gyvojo Rožinio
draugijos vadovė*

Mintį surengti Šeiminių dienų šventę šv. Mortos garbei Pasvalio katalikių moterų bei Gyvojo Rožinio bendruomenių narės puoselėjo nuo tada, kai buvo minimas Pasvalio katalikių moterų draugijos skyriaus 100 metų jubiliejus (2022 m. rugpjūčio 5 d.). Malonu, kad ši idėja buvo įgyvendinta šiemet rugpjūčio 4 d.

Lietuvos katalikių moterų draugijos Šeiminių sekcijos narės, suprasdamos, kad nuo mūsų, šeiminių, pažangumo didele dalimi priklauso krašto kultūra, ir norėdamos, kad kiekviena lietuvė savo darbu būtų naudinga ne tik sau, savo šeimai, bet ir visai Lietuvai, nutarė reikalų aptarimui surengti Šeiminių dieną. Šeiminių sekcijos globėja yra šv. Morta. Taigi pirmą sekmadienį po šv. globėjos šventės (liepos 29 d.) nutarta visoje Lietuvoje surengti Šeiminių dieną.

1938 m. Šeiminių sekcijos iniciatyva pirmą kartą Lietuvoje buvo švenčiama Šeiminių diena. Šeiminių dienų tikslas - ne pagirti ar pagerbti šeiminkę, bet susirinkus nuveiktus darbus aptarti, juos įvertinti, kad kiekviena juos pamiltų ir uoliai kasdien dirbtų. Šeiminių dieną minėjo ne tik katalikės moterys, bet ir visa visuomenė.

Taigi rugpjūčio 4 d. Pasvalio katalikių moterų ir Gyvojo Rožinio draugijų moterys, su pagarba ir meile prisimindamos tarpukario Lietuvos katalikių moterų sąjungos (toliau - LKMS) veiklą, pakvietė moteris į Šeiminių dienų šventę. Šventėje dalyvavo svečiai iš Vilniaus: kunigas Vytautas Rapalis, LKMS dvasinis vadovas, Vilniaus Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo parapijos klebonas, ir Joana Pribušauskaitė, LKMS pirmininkė, kuri išrinkta Lietuvos katalikių moterų suvažiavime 2023 m. birželio 3 d., mūsų kraštietė, ir Pasvalio rajono meras Gintautas Gegužinskas.

Šeiminių dienų šventė šv. Mortos garbei Pasvalyje

*Šeiminių dienų, skirtos šv. Mortos garbei,
Pasvalio Šv. Jono Krikštytojo parapijoje dalyviai*

A. Juzefovičiaus nuotr.

Tą dieną moterys, pasipuošusios gėlėmis suknelėmis bei baltomis skarelėmis, sutiko svečius Pasvalio Šv. Jono Krikštytojo bažnyčios šventoriuje. Šv. Mišias aukėjo svečias iš Vilniaus kunigas Vytautas Rapalis ir Pasvalio dekanato Gyvojo Rožinio bendruomenės dvasinis vadovas, Pasvalio Šv. Jono Krikštytojo parapijos vikaras kun. Dainius Kaunietis.

Po šv. Mišių kunigas svečias Vytautas Rapalis pristatė naująją LKMS pirmininkę Joaną Pribušauskaitę.

Šeiminių dienų svečius ir dalyvius pasveikino Pasvalio rajono meras Gintautas Gegužinskas.

Atsiveikinę su išskubėjusiu į Vilnių kunigu Vytautu Rapaliu suklu-pome rožinio maldai. Jai vadovavo kunigas Dainius Kaunietis. Po to, pasimeldę prie kunigų kapų bažnyčios šventoriuje, su lauknešeliais rankose ėjome į Pasvalio kultūros centro baldą salę, kur šio centro direktoriaus Roberto Lavicko ir darbuotojų rūpesčiu buvo parengta salė ir tęsėsi šventė.

Moterų grupelės parengė aštuonis staliukus su savo skaniausiais gaminiiais: duona, obuolių ir kitokių vaisių pyragais, bandelėmis, keksiukais, sūriais, net žuvies kotletais, vyšnių kompotu, arbata bei kava.

Į šventę atvyko juostų pynėja Virginija Trybienė bei iš Pajstrio (Panevėžio r.) Onutė Striškienė su keramikos dirbiniais. Jos parengė ir pristatė savo parodas.

LKMS pirmininkei Joanai Pribušauskaitei palaiminus stalus, šventė prasidėjo daina „Buvo gera gaspadinė“, kurią atliko ansamblis „VA-TAI-VA“ pritariant visiems šventės dalyviams. Buvo pakviestos moterys pristatyti savo staliukus. Šventės dalyviai vaišinosi, keitėsi gaminių receptais, bendravo. Vijolė Saulevičienė pavaišino visas savo skaniai išvirta koše. Reikėjo spėti mįsles, suvaidinti įvairias situacijas.

Padėka kiekvienai bei kiekvienam šventės dalyviui – prizas iš Laimės šulinio.

Moterims šventė patiko ir jau diskutavo apie panašią šventę kitais metais, kuriai ruošis dar kruopščiau.

Nors mūsų daugumos plaukus puošia šarma, tačiau mūsų širdys yra jaunos bei trokštančios nuveikti daug darbų, kurie būtų globjami Viešpaties Dievo ir Švč. Mergelės Marijos.

Šventė buvo užbaigta trumpa ištrauka iš šv. Mortos litanijos.

Nuoširdžiai dėkojame svečiui iš

Nukelta į 26 psl.

Atkelta iš 25 psl.

Vilniaus LKMS dvasiniam vadovui kunigui Vytautui Rapaliui, Pasvalio dekanato dekanui kunigui Henrikui

Kalpokui, Pasvalio dekanato Gyvojo Rožinio dvasiniam vadovui kunigui Dainiui Kauniečiui, Pasvalio kultūros centro direktoriui Robertui Levickui, muzikantų kolektyvams, Pa-

svalio katalikių moterų draugijos bei Gyvojo Rožinio draugijos narėms ir visiems, prisidėjusiems rengiant šią gražią šventę.

Dekanato diena Utenoje

*Jūratė VIJEIKIENĖ,
Utenos Dievo Apvaizdos parapijos
Gyvojo Rožinio draugijos vadovė*

Lapkričio 11 d., Gailestingumo Motinos atleidų išvakarėse, į Utenos Dievo Apvaizdos bažnyčią susirinko Gyvojo Rožinio draugijos maldininkai iš viso Utenos dekanato.

Susitikimą pradėjome su dvasią uždegančiu Gyvojo Rožinio draugijos himnu „Su galinga Rožančiaus malda“ bei rožinio malda. Apmąstydami Džiaugsmo slėpinius, meldėmės Švento Tėvo ir vyskupijos intencijomis, prašėme Dangiškos Motinos taikos pasauliui.

Po maldų susitikimą tęsė Gyvojo Rožinio draugijos dvasinis vadovas Utenos dekanato dekanas kunigas Remigijus Kavaliauskas. Kunigas pasveikino susirinkusius rožinio maldininkus, ypač naujus narius, pasidžiaugė mūsų aktyviomis veiklomis. Pabrėžė, kokia galinga malda - Švč. Mergelės Marijos rožinis, lydėjęs žmoniją įvairiais sunkmečiais ir dabar išliekantis labai reikšminga ir stipria malda, nešančia vaisių šventumui, tai nepaprasta Dievo malonė žmogui. Kvietė su malda ir pasitikėjimu glaustis prie Švč. Motinos, mūsų Užtarėjos.

Dekano katechezės tema buvo

„Bažnyčia Sinodiniame kelyje“. Kun. Remigijus Kavaliauskas plačiau paaiškino apie Romoje vykstančią XVI eilinę generalinę Vyskupų sinodo asamblėją, skirtą Bažnyčios sinodiškumui, apie Sinodinio kelio prasmę ir svarbą Bažnyčiai ir tikintiesiems. Dvasininkas citavo Šventojo Tėvo Pranciškaus mintis ir išsamiau paanalizavo Sinodo esmę. Taip pat dekanas Remigijus kvietė aktyviau skaityti katalikišką spaudą, ypač mėnraštį „Artuma“, kur galima rasti gilių, prasmingų minčių, ugdančių mūsų tikėjimą, keliančių tikinčiojo dvasią, stiprinančių ryšį su Viešpačiu, su žmonėmis.

Po kunigo mokymo šventėme Eucharistiją. Šv. Mišias aukojo dekanas kun. Remigijus Kavaliauskas. Gilūs, padrašinantys homilijos žodžiai ragino mus atverti širdį Dievo žodžiui, pajusti Dievo meilę, matyti Jo veikimą mūsų gyvenime, šalia esančiuose žmonėse.

Pasibaigus šv. Mišioms, į maldininkus kreipėsi Utenos dekanato Gyvojo Rožinio draugijos vadovė Onutė Žlabickienė. Ji pasidžiaugė

*Dekanato dienos dalyviai drauge su
Utenos dekanato dekanu, Gyvojo Rožinio draugijos
dvasiniu vadovu kun. Remigijumi Kavaliausku
J. Vijeikienės nuotr.*

dideliu Gyvojo Rožinio maldininkų būriu, sveikino naujai prisijungusius žmones, pagyrė būrelių vadovus už aktyvumą. Prisiminė mūsų piligrimines keliones, kurių šiemet turėjome net septynias. Taip pat vadovė pakvietė lapkričio 14 d. važiuoti į Aušros Vartų Švč. Mergelės Marijos, Gailestingumo Motinos, atlaidus.

Nusifotografavę prie Gyvojo Rožinio draugijos vėliavos, rinkomės į agapę. Jaukiuose parapijos namuose vaišinomės ir bendravome. Ne vienas maldininkas liudijo apie nuostabių Dievo darbų, apie maldos galią jų gyvenime.

Prasmingi ir pamokantys kunigo žodžiai, bendra malda ir šilta bendrytė pastiprina mus ir augina.

Naujienos iš kitų vyskupijų

*Raimonda LIEPIENĖ,
Vilniaus Šv. arkangelo Rapolo
parapijos Gyvojo Rožinio
draugijos pirmininkė*

Jau keletą metų Vilniaus Šv. arkangelo Rapolo parapijoje veikia jaunųjų „Rožinukų“ būrelis, kurį

šiuo metu lanko 15 vaikų kartu su tėveliais ar globėjais. Sekmadieniais po jaunimo šv. Mišių, susirinkę agapėje, vaikai tarpusavyje nuoširdžiai bendrauja, dalijasi savo išgyvenimais, artimiau susipažįsta. Vaikams labai patinka šis būrelis, nes atradę savo bendraminčius mokosi vienas

Iš Vilniaus arkivyskupijos Vilniaus Šv. arkangelo Rapolo parapijos

kitam padėti ir padrašinti vienas kitą, atjausti ir suprasti, melstis vienas už kitą, už savo šeimas, už mirusias mamas ar tėvelius. Vaikai yra labai jautrūs ir atviri, turi daug klausimų, į kuriuos ieško atsakymų. Todėl yra

Nukelta į 27 psl.

Atkelta iš 26 psl.

*Jelgavos Nekaltosios
Mergelės Marijos katedra*

R. Liepienės nuotraukos

*Švč. Mergelės Marijos paveikslas
Jelgavos katedroje*

kviečiami dalyvauti dvasiniuose susitikimuose su kunigais ir klierikais, skaityti skaitinius iš Biblijos vaikams, prisijungti rožančiaus maldoje kartu su Marijos radijo klausytojais,

dalyvauti piešinių ar rankdarbių parodėlose, mokytis katalikiškai švęsti liturgines šventes. O ypač patinka dalyvauti piligriminėse išvykose į kitas šalis. Šiais metais keliavome į Lenkijos sostinę Varšuvą, kur aplankėme senamiestį ir meldėmės Šv. Jono Krikštytojo arkikatedroje bazilikoje.

Žolinės atlydus šventėme Jelgavos Nekaltosios Mergelės Marijos katedroje, Latvijoje, kur aplankėme Pašto salą su įspūdinga smėlio skulptūrų ekspozicija, plaukėme laiveliu aplink salą.

Jaunuosius „Rožinukus“ dvasiškai stiprina ir globoja parapijos klebonas Mirosław Grabovski. Vaikai yra labai dėkingi klebonui už dvasinius susitikimus, knygeles vaikams, paveikslėlius su Švč. Mergelės Marijos rožinio maldos slėpiniais, už paramą kelionėse. Jie atsidėkodami meldžiasi Švč. Mergelės Marijos rožinį ir savo gerais darbais liudija Kristaus meilę ir gailestingumą.

*Virginija JARUŠAITIENĖ,
Vilkaviškio vyskupijos
Šakių Šv. Jono Krikštytojo parapijos
gyvojo rožinio grupelių atstovė*

Birželio 24 d. Šakių parapijoje, kaip ir kasmet, švenčiami Šv. Jono Krikštytojo gimimo atlydai. Šiomet šią šventę nuskaidrino bendrystė su Panevėžio vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos piligrimais. Štai keletas mūsų parapijiečių įspūdžių.

Danutė: Šiomet mus, šakiečius, pradžiugino į mūsų parapiją į Šv. Jono Krikštytojo titulinius atlydus atvykę Panevėžio vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos maldininkai. Prieš šv. Mišias visi drauge kreipėmės rožinio malda į mūsų Dangiškąją Motiną Mariją. Po to susikaupę šventėme Eucharistiją, dalyvavome iškilmingoje procesijoje, šventoriuje vaišinomės suneštinėmis vaišėmis. Mus džiugino svečių nuoširdus bendravimas. Visus sujungė panevėžiečių pasiūlytos lietuviškos dainos. Likome dėkingi svečiams už šiltą ir prasmingą susitikimą.

Jolanta: Žavėjo moterys entu-

Iš Vilkaviškio vyskupijos Šakių Šv. Jono Krikštytojo parapijos

Šakių Šv. Jono Krikštytojo bažnyčia

lt.wikipedia.org archyvo nuotr.

ziastės, ne tik jau daug metų besimeldžiančios rožinį, bet ir pasiryžę karštą vasaros sekmadienį vykti pas mus į atlydus, nors kelias tikrai netrumpas. Labai šiltai pabendravome. Susimąščiau: kokie mes skirtingi, kodėl kai kurie tik ateina į bažnyčią, pabūna ir daugiau jiems nieko tartum

ir nereikia. Kodėl...

Virginija: Sužavėjo, kaip viešnios drąsiai meldėsi rožinį, giedojo giesmes, o agapėje ir dainų užtraukė. Ir mus patraukė, nejučia prisijungėme. Išėjo labai vieningai, šiltai. Labai patiko vyras, kuris atvyko vežimėlyje. Gal kartais ir truputį pavaiškstantis, į bažnyčią įvažiavo, o prie vaišių stalo, girdėjome – sakė, kad nelabai kalbantis, o kartu su visais užtraukė dainą, labai smagu pasidarė. Matyt, Švč. Mergelėi Marijai padedant visi dainuoti ir giedoti moka. Labai šilta ir jauku buvo. Prie vaišių stalo daug bendravome,

tačiau pokalbiai liko neužbaigti. Girdėjome, kad svečiams atlydai labai patiko, sudomino Šakių parapijos muziejus, bet greitai išskubėjo, nes atėjo laikas vykti namo.

Tegloboja jus mūsų visų Motina, Rožinio Karalienė, būkime palaiminti.

Iš Telšių vyskupijos

*Sesuo Edita GEDMINTAITĖ,
Telšių vyskupijos Gyvojo Rožinio
draugijos koordinatorė*

Rugsėjo 16 d. Tauragėje vyko III Gyvojo Rožinio draugijos kongresas, kurio tema „Parapija, kaip atsivertimo, krikščioniškosios veiklos šaltinis ir tikslas“. Renginio metu girdėjome pranešimus iš Gargždų, Klaipėdos, Mažeikių, Palangos, Plungės, Skuodo, Šilalės, Šilutės, Telšių ir Tauragės dekanatų.

Konferenciją vedė kun. Marius Venskus ir kun. kan. Andriejus Sabaliauskas. Jos metu mūsų parapijos klebonas kun. Marius Venskus kalbėjo, kad kongresas, t. y. tam tikros grupės susirinkimas, turėtų baigtis nauju impulsu – atrasti parapiją, kaip erdvę augti ir evangelizuoti, bei apsisprendimu dalintis asmenine ir bendruomenine patirtimi.

Parapiją apibrėžia trys dalykai:

- Eucharistijos šventimas;
- evangelizacija ir Dievo žodžio klausymasis;
- artimo meilės darbai.

Kun. kan. Andriejus Sabaliauskas dalinasi, kad poetas Paulius Širvys viename eilėraštyje yra pasakęs: „Tyliai varvėjo rožančius su motulės maldos dusuliais“. Esame pakviesti varvinti maldos medų ir tai, kad šitas avilys gyvas, dūzgia, yra judesys ir ryšys, didelė padėka ses. Editai, kuri buvo palyginta su vyriausia motinėle.

Tauragėje vyko Telšių vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos III kongresas

*Maldininkai su giesme ir malda keliauja į
Tauragės Švč. Trejybės bažnyčią
Z. ir R. Sabaliauskaičių nuotr.*

Gyvasis Rožinis yra Dievo dovana, o ženklas, kad jis gyvas mūsų vyskupijoje tikraja žodžio prasme, yra beveik 2000 narių.

Mums reikalinga bendruomenė. Tai pajusti galėjome iš susirinkusiųjų gausos, iš šypsenų ir troškimo su giesmėmis Švč. Mergelei Marijai keliauti nuo Tauragės kultūros centro iki bažnyčios.

Bažnyčioje vyko Švč. Sakramento adoracija ir buvo meldžiamasi rožinis.

Šv. Mišias aukojo Tauragės, Viešvilės, Batakių, Gaurės ir Varnių klebonai, o savo giesmėmis tikinčiųjų sielas pakylėjo Skaudvilės Šv. Kryžiaus parapijos jaunimo choras.

Pamokslo metu kun. kan. Andrie-

jus atkreipė dėmesį, kad Evangelijoje Jėzus tikintįjį palygino su žmogumi, kuris stato namą padėdamas pamatus ant uolos arba stato be pamato, ant žemės (plg. Lk 6, 43-49).

Tikėjimas yra mūsų pagrindas – kad nebūtumėm avarinės būklės pastatai: iš išorės gražūs, o viduje sugriuvę... Jei tik pasikviesime Dievą į savo gyvenimą, Jis suremontuos mus, perkeis mūsų širdis, kad būtų ne

šiukšlynas, bet lobynas, duodantis visada gerą mintį, šviesų žvilgsnį, gerą nusiteikimą ir dvasinę paguodą vienas kitam.

Po šv. Mišių nuoširdi padėka buvo skiriama organizatoriams: Tauragės Gyvojo Rožinio draugijos vadovei Remigijai Černiauskienei, parapijos klebonui kun. Mariui Venskui, Telšių vyskupijos Gyvojo Rožinio draugijos vadovei ses. Editai, kun. kan. Andriejui Sabaliauskui – ir visiems susirinkusiems.

Gyvojo Rožinio nariai, įsiamžinę bendroje nuotraukoje, bendrystę tęsė agapės metu Tauragės M. Mažvydo progimnazijos salėje.

Kurkime Dievo atvaizdą savyje su Dievo ir maldos pagalba. Šventojo Rožinio Karaliene, melski už mus!

Nieko daugiau negaliu pridėti. Tik noriu padėkoti Tauragės Švč. Trejybės parapijos klebonui kun. Mariui Venskui, Gyvojo Rožinio draugijos koordinatorėi Remigijai Černiauskienei ir visai komandai už suorganizuotą šventę, už jų triūsą, meilę ir nuoširdumą.

Maloniai kviečiame norinčius paremti Panevėžio vyskupiją.

Auką prašome pervesti

Gavėjo pavadinimas **PANEVĖŽIO VYSKUPIJOS KURIJA**

Gavėjo adresas **Upytės g. 3, 35248 Panevėžys, Lietuva**

Gavėjo kodas **291256520**

Atsiskaitomoji sąskaita **LT42 7300 0100 0238 2299 Swedbank AB**

Viešpats teatlygina.

„Marija – Dievo laiškas“ leidžiamas nuo 2004 m. gegužės 16 d.

Leidinį parengė Panevėžio vyskupijos Gyvojo Rožinio draugija. Redagavo N. Gylienė, A. Bakutienė

Laiškus rašykite adresu: Nijolei Gylienei, Beržų g. 23–87, LT-36209 Panevėžys

Tel.: 8 618 25532, el. p.: gyvasisrozinis@gmail.com

Leidėjas nuoširdžiai dėkoja visiems laiškų ir straipsnių autoriams.

Atsiprašome, kad dėl vietos stygiaus kai kurie straipsneliai sutrumpinti. Laukiame Jūsų naujienų ir pasiūlymų.

